

*Bylo nebylo,
na druhém konci Středozemního moře,
žila, a žije dodnes,
země, která fascinovala lidstvo od nepaměti,
země s nejdelší řekou na světě,
země zvaná
„Brána černé Afriky“... .*

expedice

Egypt

Den	Události	Stránka
Den první	Přechod státních hranic, cesta z Taby přes Suez do Káhiry	4
Den druhý	Vyřízení studentské karty, zcela náhodné objevení a bloudění v chudinské čtvrti a káhirské nekropolis	7
Den třetí	Káhirské muzeum, Koptská čtvrt', Baronův palác v Heliopolis	8
Den čtvrtý	Saladinova citadela, pyramidy v Gize	11
Den pátý	Pyramidy v Sakkaře, Dashuru a muzeum v Memphisu	13
Den šestý	Alexandrie, cesta do oáz Siwa u Libyjských hranic	14
Den sedmý	Siwa	18
Den osmý	Cesta přes Alexandrii zpět do Káhiry	20
Den devátý	Oázy Baharyia	21
Den desátý	Oázy Dakhla, propuknutí nemoci a její léčba	23
Den jedenáctý	Průzkum městečka AlQasr a jeho okolí	24
Den dvanáctý	Oázy Kharga, Chrám Hibis, chrám An-Nadura a křesťanské pohřebiště	27
Den třináctý	Cesta do Luxoru pouštním vlakem	29
Den čtrnáctý	Luxor, chrám na břehu Nilu a chrám v Karnaku, nákupy	31
Den patnáctý	Západní břeh Luxoru - Théby	33
Den šestnáctý	Dokonalý popis toho, jak neuvěřitelně se pěkný a klidný den , určený k relaxaci, může zvrtnout	36
Den sedmnáctý	Cesta do Aswanu přes Esnu a Edfu	39

Den	Události	stránka
Den osmnáctý	Průzkum Aswanu	24
Den devatenáctý	Pokračování v průzkumu	43
Den dvacátý	Překročení obratníku a cesta do chrámů blízko Sudánu	44
Den dvanáctý první	Cesta zpět do Káhiry a pokus dostat se tentýž den také do Izraele	47
Den dvacátý druhý	Veselý přechod státních hranic, zpět, do ještě veselejšího Izraele	50

Den první

Přechod státních hranic, cesta z Taby přes Suez do Káhiry

Po úspěšném vyřízení všech formalit jsem se poprvé ocitla na egyptském území. Pocit to byl nepopsatelný. Můj sen z dětských let se stal skutečností, čekaly mě ne dny, ale celé týdny v Egyptě! Bohužel jsem se zasnila natolik, že mi ujel jediný autobus do Káhiry. Byly dvě hodiny odpoledne, všude mrtvo a prázdno, nikde žádný turista a nic nenasvědčovalo tomu, že by se nějaký objevil. Začali si mě všímat řidiči malých mikrobusek a vyptávali se mě kam jedu. Jeden z nich mě vzal kolem ramen a udělal mi, podle svých slov, velkorysou nabídku - že prý mě do Káhiry vezme za pouhých 100USD. Když jsem se ohradila, že po mě chce částku téměř desetkrát větší než je cena autobusu, okamžitě sundal ruku z mých ramen, Ovytřeštil oči, začal se vyptávat jak to vím a poté odběhl pryč a už se nevrátil. Načež se objevil další řidič, který požadoval 75Lb. I jemu jsem odpověděla, že větší částku než 55 Lb zaplatit nehodlám. Začal se tvářit velmi vážně a oznámil mi, že autobus stojí 80Lb, což si můžu ověřit na autobusové zastávce, kam mě zdarma vezme. Abych se prý přesvědčila, že Egypt'ané jsou milí, pravdomluvní a poctiví lidé... Zastávka autobusů byla asi 400m od místa, kde jsme stáli. Souhlasila jsem a tak jsme jeli. U zastávky řidič zastavil, vystoupil ze svého mikrobusu a šel za mužem, který seděl v malé budce. Opět se začali dohadovat, načež muž z budky načmáral na cár papíru částku 80Lb. Samozřejmě, že nemluvil anglicky! Trvala jsem na svém - 55Lb. Řidič se neustále smál a posléze se mě zeptal, v jakém hotelu přespím, protože on mě za 55Lb neodveze a autobus jede až na druhý den ráno. Vzhledem k tomu, že v Tabě stál jediný funkční hotel - Hotel Hilton - považovala jsem za rozumnější řešení přečkat noc někde v přírodě, popřípadě zůstat vzhůru až do rána. Vzala jsem si svůj batůžek na záda a vyrazila jsem na průzkum. Řidič mikrobusu jel vedle mě a vyptával se kam jdu. Začala jsem hrát jeho hru a odvětila jsem, že jdu pěšky do Káhiry. A proč ne? Měla jsem na nohou dobré boty od Bati a na jídlo trochu sušeného ovoce... Ušla jsem asi tak kilometr, když jsem spatřila červenobílo závoru přes silnici a vojáky. Od nich jsem se dozvěděla, že toto je "stará" státní

hranice a jestliže ji chci přejít, musím zaplatit 22Lb. " To nám to dobře začíná", napadlo mě. Obrátila jsem se a šla jsem zpět do Taby. Řidič mikrobusu se očividně dobře bavil. Mával na mě a znovu mi předhazoval svoji nabídku, kterou jsem tvrdošijně odmítala. Byla jsem pevně rozhodnutá počkat do rána, proto jsem si sedla na patník, vytáhla jsem knížku a začala jsem si číst. Mikrobus jezdil každých 20 minut provokativně kolem, ale já jsem ho absolutně ignorovala. Začalo se stmívat, rychle se setmělo a já jsem se rozhlížela po místě, kde přečkám noc. Když v tom momentě přijel napůl obsazený mikrobus do Káhiry. Se zprvu neústupným řidičem jsem se dohodla na částce 60Lb. Moc spokojeně tedy nevypadal...

Probudila jsem se někde uprostřed pouště. Jeli jsme po celkem kvalitní asfaltové cestě, kolem níž se tyčily obrovské červené skály. Ty byly menší a menší, až postupně přešly v kamenitou rovinu - byla jsem na Sinaji. Státisíce čtverečních kilometrů prázdnoty, všude jen žlutohnědé kamení. Opět se dostavil ten pocit neuvěřitelného štěstí ze splněného snu. Napadlo mě, že někteří lidé za celý život neviděli a nezažili to co já, v pouhých 22 letech... Z mých myšlenek mě vytrhl mužský hlas, který patřil starému pánovi, sedícímu na sedadle předemnou. Byl zvědavý - ptal se odkud jsem, kam jedu, kde jsem už byla, co jsem viděla... začal také povídat o sobě a o Egyptě, načež se rozproudila několika hodinová konverzace. Na uvítanou jsem dostala sáček neloupaných mandlí a když jsme zastavili u čehosi, co mělo být motorest, byla jsem pozvaná na cosi, co mělo být jídlo...

Jak z amerického filmu! Uprostřed pouště, na konci světa, kde se vzal, tu se vzal, najednou se objevil malý domeček. Před ním stály dvě lampy a osvětlovaly jakýsi nápis v arabštině. Teprve uvnitř jsem si naplno uvědomila, že jsem opravdu v Egyptě. Po sedmi měsících strávených v Izraeli, který se spíše podobá západu, jsem se ocitla v Africe! Odehnala jsem

kočky a sedla jsem si na plastovou židli k plastovému stolu. Pozorovala jsem začouzené špinavé zdi a malé okénko, za kterým byla se vsí pravděpodobností kuchyň. Číšníka náš "zájezd" vyrušil od spravování auta, takže nás obsloužil a pak se k nedokončené práci opět vrátil. Donesl mi skleničku příšerně sladkého čaje, která byla stejně špinavá jako on. Také talířek zeleninového salátu, misku s fazolemi a pittu. Mezi zuby mi skřípal písek, ale jinak jsem si pochutnala...

Byla jsem unavená, takže jakmile se mikrobus rozjel, ihned jsem usnula a vzbudila jsem se až v Suez. Projížděli jsme obrovským sídlištěm a navzdory tomu že byla půlnoc, město celkem žilo. Viděla jsem skupinky malých špinavých dětí, které běhaly mezi horami odpadků. Muži seděli na zemi před vchody do svých paneláků a pokuřovali vodní dýmky, ženy postávaly v hloučcích kolem a divoce gestikulovaly rukama. Cesty mezi jednotlivými domy byly úzké, byly to vlastně pouze vyježděné koleje pokryté odpadky. Místy jich bylo tolik, že jsme ani nemohli projet. Do mikrobusu přistoupilo ještě pár lidí. Poté jsme najeli na pěknou asfaltovou cestu, projeli jsme tunelem a vše se opět ponořilo do černočerné tmy. Ještě než všichni usnuli, zeptala jsem se onoho milého pána, sedícího na sedadle předemnou, kdy dorazíme do Káhiry. Odpověděl, že jestli Alláh dá, tak za tři hodiny. Velice brzy jsem měla pochopit, co tím "jestli Alláh dá " myslel. Přesně tak. Inshallah...

Rozbilo se auto. Stáli jsme někde v poušti, nikde kolem ani známka života. Dokonce ani žádné projíždějící auto. Řidič se skláněl nad otevřenou kapotou a kolem něho pobíhala hrstka cestujících. Dohadovali se, a snažili se pomoci tím, že zuřivě škrtali zápalkami, aby řidič něco viděl. Ale foukal vítr, takže zápalky okamžitě zhasínaly a situaci nevylepšil ani zapalovač. V mikrobusu jsme byli dva cizinci, vyzbrojení pro všechny případy mimo jiné nožem, malou

kapesní baterkou a náplastí. Dlouho jsem nemohla uvěřit, že řidič mikrobus za použití těchto tří pomůcek spravil. Do Káhiry jsme dojeli kolem druhé hodiny ráno. Po čtvrté už jsem usínala v hostelu nedaleko slavného káhirského muzea...

Den druhý

Vyřízení studentské karty, úplně náhodné objevení a bloudění v chudinské čtvrti a káhirské nekropolis

První ráno v Káhiře! Nemohla jsem ani dospat. Odchytil mě recepční a nabídl mi, že mi pomůže s vyřízením studentské karty. Hodilo se mi to, protože s katrou jsou všechny vstupy poloviční a k jejímu vystavení je nutné potvrzení o studiu, které já jsem samosebou neměla. Na oplátku požadoval nakoupení alkoholu a cigaret v obchodě "duty free". Dozvěděla jsem se, že cizinci mají možnost nakoupit do 24 hodin po příletu zboží v hodnotě 200 USD. Zahraniční alkohol a cigarety se v Egyptě běžně neprodávají, takže místní mafiáni si na tomto postavili výhodný byznys. Nicméně, souhlasila jsem. Studentská karta byla hotová za 5 minut. Využila jsem příležitosti a do kolonky "Název studované univerzity" jsem uvedla "CAMBRIDGE". Poté jsme se vrátili zpět k hotelu a čekali jsme na šéfa, který celou akci organizoval. Asi po 10 minutách přijely čtyři nablýskané Ladovky, vyskákalo z nich 5 mafiánů oblečených v kůži, s bílými košilemi, doutníky, nagełovanými vlasy, mnoha mobilními telefony a začali vše organizovat - kam se pojedete, kdo s kým pojedete, kdo si na jaké místo sedne... Následovala půlhodinová vyhlídková jízda Káhirou. Nákup proběhl rychle, protože všechno zboží bylo již připravené. Vyplnila jsem jen pár formulářů, dostala nějaké razítko do pasu a bylo hotovo. Mafiáni byli spokojení že mají whisky, vodku a cigarety Marlboro, a já byla spokojená že mám studentskou kartu. Na zpáteční cestě jsem se nechala vysadit nedaleko čtvrti, ve které

bylo spoustu různých věžiček a která vypadala od zbytku města odlišně. Později jsem zjistila, že je to nekropolis - pohřebiště. Původně se nacházelo daleko za městem, ale s rychlým přírůstkem obyvatel jej Káhira brzy pohltila a nekropolis se stalo její součástí. Živí tu bydlí společně s mrtvými, někteří lidé přebývají dokonce přímo v hrobkách. Viděla jsem muže, který na hrobě spal, další rodina používala hrob jako stůl, mezi kříži byla natažená šňůra s prádlem... Před domy pobíhaly ušmudlané a bosé děti, mávaly na mě a volaly. Některé z nich pálily všudypřítomné hromady odpadků. Ženy si mě zvědavě prohlížely a muži, pokuřující vodní dýmky se usmívali, ukazující své zuby v barvě kari koření - pokud vůbec nějaké zuby měli. V obličejích se jim zračilo opravdové překvapení. Tipovala bych, že na tato místa mnoho turistů nezavítá... Došla jsem až k Saladinově citadele, odkud se mi naskytl jedinečný, naprosto úchvatný pohled. Uviděla jsem obrovské komplexy mešit, tvořící dominantu města. Stála jsem jako opařená a zírala na tu nádheru...

Den třetí

Káhirské muzeum, Koptská čtvrť, Baronův palác v Heliopolis

Brzy ráno jsem se vypravila do slavného káhirského muzea. Je tak obrovské a obsahuje tolik artefaktů, že kdybych před každým stávil 1 minutu, návštěva muzea by trvala 9 měsíců!

Nejvíce se mi líbily:

- několika metrové papyry, popsané malými hieroglifickými znaky

- krásné, jasnými barvami vymalované sarkofágy

- centimetroví alabastroví hrošící

- mumie ptáka v malém sarkofágu

- Tutanchamonův poklad (zlatá posmrtná maska, zlatý sarkofág, šperky a tři několikametrové truhlice. Původně byly uloženy jedna v druhé, v nejmenší se nacházel sarkofág)

- mumie - byly úžasné! Ramesses měl narozdíl od ostatních mumií světlé vlasy, světlou pleť a veliký orlí nos. Dvě královny měly naopak rysy čistě černošské - tmavou pleť, černé kudrnaté vlasy a rozplácly nos. Zbývající mumie byly něco mezi těmito dvěma extrémy - vypadaly přesně tak, jak jsem si egypt'any vždycky představovala.

V muzeu jsem strávila pouze jeden den a i když jsem odcházela pozdě odpoledne, úpěnlivě jsem si přála mít nazbyt těch 9 měsíců. Moje další kroky směřovaly do Koptské čtvrti.

Stála jsem na nástupišti metra a už mi ujely dva vlaky. Jakmile vlak přijel a otevřely se dveře, jeden dav lidí se začal cpát ven a druhý dovnitř. Když byl zmatek největší, dveře se zavřely a vlak odjel. Třetí pokus byl úspěšný, dovnitř jsem se dostala i já. Když se vlak rozjel a já se rozhlédla kolem, zjistila jsem, že kolem jsou samí muži. Neuvědomila jsem si totiž, že přední vagony jsou vyhrazeny pouze ženám a nastoupila jsem do vagonu pro muže. Ale nikomu to nevadilo a všichni si mě zvědavě prohlíželi. Až na staršího pána, který byl mým činem velmi pohoršen. V polovině cesty jsem se začala připravovat na vystupování a sunula jsem se pomalu ke dveřím...

Koptská čtvrt' byla krásná, ale probíhala zde intenzivní rekonstrukce. Některé památky byly oděny do lešení a jiné byly zavřené. Ale i přesto jsem si prohlédla nejvýznamnější kostely a místa. Zpáteční cesta nebyla takový horor, dokonce jsem i seděla. Na Ramessesově náměstí jsem přesedla na tramvaj a jela jsem do nejluxusnější čtvrti v Káhiře, ve které má sídlo i prezident - jela jsem do Heliopolis.

Z tramvaje jsem vyskočila u prezidentského paláce. Byl opravdu majestátný, celý v pískové barvě. Sice byl obehnán vysokou zdí, ale i tak byla vidět spousta věží a věžiček. U každého vchodu stála skupina ozbrojených a pokuřujících vojáků. Nejvíce mě zaujalo, že palác měl zazděná okna. Sáhla jsem po fot'áku a chtěla jsem si tu nádheru zvěčnit. Nevěděla jsem ale o přísném zákazu fotografování, takže jsem se docela vyděsila, když na mě vyběhly stráže a málem mě zatkly. Trvalo dlouho a dalo mi hodně práce přesvědčit je, že jsem nevyfotila vůbec nic a o zákazu jsem nevěděla. Toto se mi během odpoledne stalo ještě mnohokrát. Heliopolis je totiž vilová čtvrť a před každou druhou vilou stála stráž. Vily byly obrovské, většinou obehnané vysokým plotem a obklopené rozlehlou zahradou. Na širokých ulicích jsem nenašla ani smítka. Okolní "obyčejné" domy byly různě malované a barevné, s vyřezávaným průčelím a s restauracemi, kavárnami a značkovými obchody v přízemí. Šla jsem po jedné z hlavních ulic, která pozvolna stoupala k uměle vytvořené vyvýšenině, na které trůnil a na celou Heliopolis majestátně shlížel tmavě hnědý Baronův palác. Byl postaven v hinduistickém stylu pro (?jakého?) vyslance. Užívaly jej celé tři generace, poté se palác stal státním majetkem. Dnes je Baronův palác obklopen zchátralou zahradou. Stejně jako tato kdysi krásná zahrada, tak i palác samotný je odsouzen k zániku. Z mých úvah, jaké to tam kdysi asi vypadalo, mě vytrh starý muž vyžadující peníze. Vytáhla jsem 1Lb bankovku, ale on rozhodl, že mu dám 8Lb. Obrátila jsem se a odcházela jsem pryč. V tom samém okamžiku si onen starý pán svolal partičku asi pěti pobudů, kteří se potulovali kolem a já pochopila, na co tam jsou. Čtyři se šourali ke všem východům ze zahrady a jeden z nich šel přímo za mnou. Žádal peníze, takže jsem mu začala vysvětlovat že jsem platila, ale jeho šéf nechtěl... Spasilo mě to, že hoch skoro neuměl anglicky a mé vysvětlování pochopil tak, že starý pán peníze dostal a nechce se rozdělit. Své komplice ponechal u východů a sám se šel zeptat šéfa, jak to všechno vlastně je. Já jsem neváhala ani vteřinu, přelezla jsem plot a utíkala jsem pryč, co mi síly stačily.

Den čtvrtý

Saladinova citadela, pyramidy v Gize

Saládinovu citadelu jsem původně neměla vůbec v plánu, ale když jsem ji viděla z venku, musela jsem ji vidět i zevnitř. Je to obrovský komplex, ve kterém se nachází několik mešit (nejslavnější je Alabastrová mešita), tři muzea a zahrady. To vše je obehnané vysokými hradbami. Asi hodinu mi trvalo než jsem našla vchod, ale všechna námaha stála za to. Mešity byly úchvatné a obrovské, před vchodem jsem se musela vyzout a zahalit se do půjčeného pláště. A ze zahrad byl úchvatný výhled na celou, ve smogu zahalenou Káhiru.

Z citadely jsem šla pěšky na základnu. Tak jsem nazvala náměstí Tahrir, na kterém stojí slavné Muzeum. Odtud to bylo pár minut chůze k Nilu a také k hotelu, kde jsem byla ubytovaná. Na náměstí Tahrir jsem nasedla do mikrobusku a jela jsem k pyramidám.

Myslela jsem si, že vystoupím z mikrobusu a pyramidy budou přímo předemnou. Ale nebyly. Stála jsem někde, co vypadalo jako vesnice, a zmateně jsem se rozhlížela. Po chvíli vedle mě zastavil jiný mikrobus, s až příliš podezřele ochotným řidičem, který mi nabízel, že mě k pyramidám doveze. Jenže místo toho mě dovezl ke stájím s velbloudy a koňmi, a začal mi vykládat, že má dohodu s vládou a když mu zaplatím za velblouda 40Lb, nebudu muset platit vstup k pyramidám, protože mě do areálu propašuje. Zat'ukala jsem si na čelo a bezeslova jsem odešla. pyramidy jsem našla sama, a ani mi to netrvalo dlouho. Stály na okraji pouště. Obrovské hory důmyslně navršeného kamení. Když jsem poprvé spatřila Sfingu, byla jsem velice překvapená. Na všech obrázcích a pohlednicích, ve všech filmech i knížkách, vždycky

vypadala že je stejné velikosti jako pyramidy. Ale skutečnost je taková, že v porovnání s pyramidami je Sfinga miniaturní.

Sotvaže jsem zaplatila vstupné, začalo opravdové peklo. Obklopil mě dav prodavačů suvenýrů a pohlednic, majitelů koní a velbloudů a děti, žebrajících peníze. Doslova mě pronásledovali, strkali mi své zboží do kapes ... Myslela jsem že zešílím. Ignorace nezabírala, takže jsem na ně začala křičet a hodně nadávat. Vypadali překvapeně a jeden po druhém postupně odešli. Teprve potom jsem si mohla pyramidy v klidu prohlédnout a své pocity si náležitě vychutnat. Také jsem zjistila, že večer se koná světelná show. Na pyramidy jsou promítány různé obrázky, barevně je osvětlují, hraje hudba a nahrávky vyprávějící historii jednotlivých pyramid a Sfingy. 30Lb vstupného se mi zdálo hodně a proto jsem se rozhodla, že se na světelnou show budu dívat ze silnice. K pyramidám se totiž dalo dojít buď z pouště a nebo z druhé strany - z vesnice. Do pouště jsem si netroufla a dva vchody z vesnice byly hlídány vojáky. Od místních lidí jsem dostala menší papírovou krabici pod zadek, sedla jsem si na patník a odtud jsem celou show sledovala. Vojáci nebyli zrovna nadšení, ale vyhodit mě nemohli a tak jsem si to doopravdy pěkně užila...

Den pátý

Pyramidy v Sakkaře, Dashuru a muzeum v Memphisu

Brzy ráno jsem se se skupinkou dalších cestovatelů vypravila na celodenní výlet doSakkary, Dashuru a Memphisu. S taxikářem jsme se domluvili na velmi výhodné ceně, protože, což bylo velké pozitivum pro nás, nevěděl, jak daleko tato místa jsou. Nejdříve jsme jeli do

Sakkary, kde stojí stupňovitá pyramida. Byla opravdu zvláštní a oproti pyramidám v Gize také podstatněji zchátralejší. Pyramidy v Dashuru byly ještě zchátralejší, ale líbily se mi nejvíc. Možná i proto, že sem žádní turisté nejezdí a tak jsem si mohla vychutnat ticho, které mi v Gize tolik chybělo. Do jedné z nich jsem se podívala. Nejdřív jsem musela vylézt asi tak do její poloviny, kde se nacházel vchod. V momentě, kdy jsem do pyramidy vstoupila, málem mě usmrtil vzduch uvnitř. Byl neuvěřitelně těžký a horký, mísil se s oděrem rozkládající se moči. Hlídači, nesmírně si cenící svého původu a historie, chodí totiž do pyramid na záchod. Stála jsem ve vchodě do pyramidy a jediné co jsem viděla, byly příkré schody dolů, ztrácející se ve tmě. Sestoupila jsem po nich dolů. Vedly do menší místnosti, která byla spojená tunelem s místností větší. Z ní vedly schody vzhůru do další místnůstky. Tady jsem si na okamžik sedla a dala jsem si pivo z plechovky. Pít pivo v pyramidě, to se nepodaří každý den... Vrátit jsem se musela stejnou a náročnou cestou, kterou jsem přišla.

Poslední zastávkou byl Memphis, kdysi kvetoucí hlavní město. Byla jsem velmi překvapená, že z celé té nádhery zbyla pouze jediná, několik metrů velká Socha Ramssese, uložená v zastřešeném muzeu. Dnešní Memphis je zemědělská vesnice. Aut je tu poskrovnu, zato oslích spřežení přespříliš. Upoutaly mě hliněné chatrče se střechami z palmového listí, roztroušené kolem Nilu. Ke každé patřilo malé políčko, kde pracovaly děti společně s rodiči, většinou za pomoci vychrtlých velbloudů, oslů a buvolů. Břehy řeky byly pokryté odpadky. Bylo jich tolik, že místy ani nebyla vidět voda. Spatřila jsem ženu, která vyšla z chatrče a na hlavě měla koš naplněný odpadky. Vše vysypala do řeky a odešla. O pár metrů dál, dva mladí hoši házeli rukama a hrali bosýma nohama odpadky na hromadu a pálili je...

Den šestý

Alexandrie, cesta do oáz Siwa u Libyjských hranic

Ráno jsem musela vstávat po páté hodině a doopravdy se mi nechtělo. Nakonec jsem měla tak málo času, že mi nezbylo nic jiného, než jet na vlakové nádraží metrem a šlo mi doslova o vteřiny. Neuvědomila jsem si totiž, že na nádraží pravděpodobně nebudou žádné nápisy v angličtině a podcenila jsem také jeho organizaci. Všude byl zmatek a nikdo pořádně nevěděl, odkud můj vlak jede. Na poslední chvíli mi pomohl takový starý pán, který se mnou vytrvale běžel až k vlaku na posledním nástupišti. Byla jsem tak zmatená, že když nastavil ruku, neuvědomila jsem si, že mě žádá o peníze. Naopak, bezmyšlenkovitě jsem do jeho dlaně vrazila ruku svojí a začala horečnatě třást, na znamení toho, jak vděčná za pomoc mu jsem. Nechápatě na mě zíral, ruku vytrhl a začal nadávat. Ještě jsem mu z vlaku na rozloučenou zamávala a v 5:45 ráno mě opravdu nenapadal žádný důvod, proč se na mě ten dobrý starý muž zlobí...

Do Alexandrie jsem dojela kolem sedmé hodiny ranní. Problémy začaly hned na nádraží, protože jsem nemohla najít východ. Když se mi to konečně podařilo, pro změnu jsem se nemohla zorientovat. Stála jsem na obrovské křižovatce, a marně jsem se snažila najít nějaké značení ulic v angličtině. Po půlhodině tápání jsem to vzdala a vydala jsem se směrem, kterým jelo nejvíc aut. Došla jsem na další křižovatku, která byla zároveň také výjezdním bodem tramvají. A tak jsem naskočila do tramvaje, která projížděla kolem a zeptala jsem se řidiče, jestli jede k moři. Kývl, ale po pěti minutách jízdy mi ukázal, že mám přestoupit na tramvaj jinou. Docela mě to naštvalo a rozhodla jsem se, že si moře najdu sama. Naštěstí bylo blízko, takže mi hledání moc času nezabralo.

Alexandrijská promenáda byla krásná, dokonce jsem viděla i odpadkové koše. Byla to velká vzácnost, poněvač je známo, že na východ od Turecka odpadkové koše mizí a v Africe se ani neví, co to vlastně je. Všude bylo plno dělníků, kteří pokládali novou dlažbu a sázeli podél chodníků mladé palmy. Chvíli jsem je pozorovala a potom jsem se šla podívat na moře. Foukal příjemně chladivý vítr a ačkoliv bylo odhadem 28 stupňů, moře bylo studené. Také mě překvapilo, že Alexandrie nemá žádné pláže. Alexandrii jsem si představovala tak trošku jako Tel Aviv, myslela jsem že podél moře bude široký písčný pruh. Místo toho jsem uviděla obrovské černé balvany a dozvěděla jsem se, že tady se nikdo koupat nechodí. Připadalo mi to divné. Nedokážu si představit, že bych bydlela u moře a jen se na něj dívala.

Procházela jsem se podél pobřeží a prohlížela jsem si okolní domy. Byly vysoké, mnohé z nich s dřevěnými vyřezávanými prvky a s obchůdky či kavárnami v přízemí. Prošla jsem několika parky a dostala jsem se až ke komplexu mešit na západním okraji města. Měly barvu bílé kávy a jejich minarety byly opravdu mistrovským dílem. Tak zdobné a nádherné stavby jsem doposud neviděla. Od mešit to bylo kousek k pevnosti stojící na jakémsi výběžku, který zasahoval daleko do moře. Velice mě zklamalo, že okolí pevnosti bylo celé rozkopané a v pevnosti samotné stály tři jeřáby. Opravovala se příjezdová cesta, promenáda a hradby, všude bylo spousta prachu a hluku a neustále přijížděla valká nákladní auta se stavebním materiálem. nezdržela jsem se zde dlouho, zvenčí jsem si pevnost prohlédla a vydala jsem se na cestu zpět k vlakovému nádraží.

Zamávala jsem na projíždějící mikrobus, který jel k hotelu Cecil. Odtud měly odjíždět další mikrobusy, na všechny možné strany. Jenže řidič mi neřekl kde mám vystoupit a potom mi s úsměvem oznámil, že jsem hotel Cecil přejela. Byla jsem docela dost nervozní, protože za 15

minut mi z druhé strany města odjížděl autobus do oáz Siwa, který jezdí dvakrát týdně... Stála jsem opět na křižovatce a opět jsem neměla ani nejmenší tušení, kde jsem. Ptala jsem se kolemjdoucích na hotel Cecil, ale každý, koho jsem se zeptala, mi ukázal jiným směrem. Posledním řešením bylo vzít si Taxi přímo na autobusovou zastávku. Jenže, autobusové zastávky byly dvě, což jsem samozřejmě také nevěděla. Taxikář mě vysadil na jedné a z té mě poslali na druhou. Naštěstí byly blízko u sebe. Zbývalo posledních 5 minut, během kterých jsem musela najít správnou zastávku, autobus do Siwy a ještě si koupit jízdenku. Jako by toho bylo málo, ve výdejně jízdenek nastala nějaká porucha, v důsledku čehož mi jízdenku nevydali a místo toho mě poslali opět na první zastávku. Už jsem toho měla opravdu dost. V klidu jsem úředníkům oznámila, že nikam nejdu - maximálně těch pár metrů směrem k autobusu. Jejich hulákání a odmítavé argumenty jsem ignorovala, načež se mi o jízdenku postaral sám řidič.

Cesta utíkala rychle a krajina byla celkem nezajímavá. Až na pobřežní pás, který začínal nedaleko za Alexandrií a táhl se v délce dobrých 150 km. Byla na něm vystavěna nádherná nová sídliště. Každá buňka obsahovala jinak barevné a architektonicky řešené domy, velký park, byla obehnaná zídka se vstupní bránou a měla vlastní příjezdovou cestu. Viděla jsem také obrovská nákupní střediska a zábavní parky. Ale všechna ta nádhera byla prázdná, protože v Egyptě prakticky chybí střední třída a tudíž není nikoho, kdo by zde bydlel.

Daší, vlastně jedinou zastávkou na cestě, bylo město Marsha Matruh. Toto nejznámější egyptské letoviště mě vůbec nezaujalo. Má sice nádherně modré moře a pláže s bílým pískem, ale jinak tu vůbec nic zajímavého není. Jen památník padlým ve druhé světové válce, nedaleko odtud v El Alameinu.

Do Siwy jsme dorazili za tmy. Usnout v autobuse se mi nepodařilo, protože egyptské autobusy zapínají klimatizaci zásadně v noci. Téměř všichni spolucestující kouřili a se zaujetím sledovali film, který běžel na videu. Obraz byl černobílý, protože vypadávaly barvy, přeskakoval a zrnil. Vydržela jsem se dívat jen chvíli. To co jsem viděla, bych přirovnala k seriálu Esmeralda s akčními prvky. Tančící žena běhala bosa po rozkvetlé louce, zpívala a tančila. Z povzdálí ji z úkrytu pozoroval nějaký muž, který se do ní bezhlavě zamiloval. Žena tančila a tančila, když tu najednou byl všude kolem snůh (zřejmě tančila několik ročních období). Když tančila na jezeře, probořil se pod ní led. Muž vyběhl ze svého úkrytu, ale byla taková zima, že díra v ledu okamžitě zamrzla. Proto běžel domů pro sekeru, vysekal do ledu díru novou a dívku zachránil. Donesl ji do svého příbytku, položil ji na deku a díval se na ni. Když se dívka probudila, bylo už zase léto. V další části, na kterou jsem se dívala, se připravovala svatba a dvojici se zřejmě narodilo dítě. Když jeli autem ze svatebního obřadu po vysokém mostě nad řekou, najednou odněkud vyskočil terorista a po autě vystřelil. Žena spadla i s dítětem do řeky a muž se pustil za zločincem. Když zpozoroval topící se manželku, skočil z mostu za ní. Nejdříve zachránil několikaměsíční nemluvně, dal si ho na záda a ono se rozumně chytilo tatínka kolem krku. Svoji ženu zachránit nestačil, protože se uhodila do hlavy o kámen, omdlela a uplavala pryč. Následující hodinu jsem si četla svoji oblíbenou knihu Průvodce Egyptem. Zvedla jsem oči k televizní obrazovce načež jsem uviděla scénu, kdy ona žena jela opět v autě po mostě a opět byla přepadena teroristou. Vše se opakovalo, akorát s tím rozdílem, že neomdlela a neodnesla jí řeka, ale zachytila se větve ve vodě a vrátila se jí paměť. Vydala se hledat svého prvního manžela a své dítě. Další část byla bez obrazu, takže nevím co se událo. Když obraz opět naskočil, žena byla unesena zlým králem a musela pro něho tančit na místě, které mi připomínalo fotbalový stadion. Její muž visel přivázaný za nohy nad

bazénkem s velkým krokodýlem a hlídaly ho strážce. Najednou se odněkud připlazila kobra, po rozmluvě s mužem uštkla strážce a překousala muži pouta na ruku. Mezi tím, manželka stále tančila a zpívala na stadioně. Když tu najednou, za zvuku oslavné hudby, vkráčil na stadion onen muž a na rameni nesl velkého krokodýla z bazénku, který měl svázanou tlamu kobrou...

Den sedmý

Siwa

Večer jsem byla tak unavená, že jsem si ani neprohlédla město. Ubytovala jsem se v prvním hotelu který jsem našla, a usnula jsem v tom momentě, kdy se moje hlava dotkla polštáře.

Noc byla velice zajímavá. Většinou jsem spala hodně oblečená, s kapucí na hlavě a přiloženou dekou jsem si zakrývala jen nohy. Než jsem šla spát, zabila jsem v koupelně asi 30 komárů. Jejich další útok jsem zaznamenala po druhé hodině ranní. Ve tři hodiny začali hýkat osli, ale tak moc, že to vypadalo že se dusí. Začal jeden, postupně se přidávali další a další, až nakonec hýkali všichni osli v celé oáze. Ve čtyři hodiny byli osli vystřídáni muazíny, kteří z mešit svým zpěvem svolávali věřící k ranní modlitbě. A jako by toho nebylo málo, kolem páté kokrhali kohouti a mě se už vážně chtělo ze všeho brečet....

Vstala jsem o půl sedmé ráno a šla jsem si dát snídani na střechu. Uviděla jsem malé prašné náměstíčko, po jehož obvodu stály malé obchůdky s ovocem a zeleninou. Aut bylo v oázách poskrovnu, každý se přepravoval na malé kárce, kterou táhl vyhublý oslík. Učarovalo mi impozantní hliněné město na protějším kopci, které bylo obydlené až do poloviny 20. století, kdy ho zničil déšť. Ale i tak z něho zbylo dost na to, aby se v něm člověk ztratil.

Po průzkumu hliněného města jsem se vydala hledat místo, kde si Alexandr Veliký nechal ověřit svůj božský původ. Našla jsem zbytky hradu na kopci, kde probíhaly intenzivní archeologické práce a odkud se mi otevřel neuvěřitelný výhled. Spatřila jsem palmový háj, nebo spíš džungli, na jejíchž okrajích leželo několik sladkovodních jezer. A to vše bylo obklopeno nekonečnou zlatavou pouští... Pár set metrů dál od hradu se tyčilo pár sloupů kdysi majestátného chrámu, zasvěceného bohu Amunovi. Odtud jsem se vypravila zpět do vesnice, protože mě přepadl neskutečný hlad. Líbila se mi cesta, která se vinula palmovou džunglí. Atmosféra to byla tedy nezapomenutelná. Vybrala jsem si restauraci, jejíž základ tvořilo několik palm, vysazených do čtverce a jedna uprostřed místnosti. Palmy tvořily jakési rostoucí podpěry pro střechu z palmového listí. Dozvěděla jsem se, že v oáze naposledy přšelo někdy kolem roku 1903. Mírný déšť tehdy trval tři dny a zničil velkou část hliněného města.

V oázách jsem se také rozhodla, že vyperu všechno své prádlo. Věci jsem totiž dělila na velmi špinavé a ty, co tolik nesmrdí a dají se ještě nosit. Naposledy jsem se pokoušela prát v Káhiře. Prádlo jsem pověsila různě po pokoji a zbytek na nataženou šňůru v okně. Jak jsem prádlo večer pověsila, tak vytvarované jsem ho ráno sundala - jako když se nechají mokré věci v mrazu a ony zmrznou. Jen s tím rozdílem, že v Káhiře bylo 26°C a prádlo ztuhlo smogem a prachem. Posbírala jsem ponožky, omlátila jsem je o postel aby změkly, a rozhodla jsem se, že už nic prát nebudu. Jediný rozdíl mezi nevypraným a vypraným prádlem byl ten, že vyprané věci trochu voněly. Pocit čistoty jsem měla akorát ráno, když jsem si na sebe vyprané prádlo oblékla. Jenže tento vzácný pocit vzal za své spolu s nástupem do prvního autobusu nebo jiného dopravního prostředku. Oprašování maminčina batohu jsem také vzdala. Na delších trasách cestoval totiž v úložném prostoru. Potom se mi několikrát stalo, že při výstupu jsem

nemohla svoje černé zavazadlo najít - všechny věci měly totiž stejnou barvu a byly na nich vrstvy prachu a písku.

V Siwě působila pradlena, takže jsem jí donesla kalhoty, pár triček a ručník, který trpěl asi nejvíc. Dohodly jsme se na ceně 50 piastrů za kus a na tom, že si čisté věci vyzvednu v hotelu a také tam zaplatím. Jaké ale bylo moje překvapení, když jsem si pro prádlo šla. Recepční totiž požadoval 2Lb za kalhoty, 3Lb za ručník a 1Lb za tričko. Docela zuřil, protože jsem odmítla zaplatit novou částku a trvala jsem na té, která mi byla řečena pradlenou. Načež recepční začal svolávat ostatní hosty, aby mi sdělili, kolik za vyprání prádla zaplatili oni. S naprostým klidem jsem položila původně dohodnutou částku na stůl a se slovy, že mi neměl lhát, jsem odešla...

Den osmý

Cesta přes Alexandrii zpět do Káhiry

Brzy ráno jsem se snídání na střeše hotelu rozloučila s milou oázou a vydala jsem se na cestu zpět do Káhiry. Když jsem dorazila do Alexandrie, byla jsem polomrtvá hladem. Ihned jsem se vydala hledat "koshari shop", což bylo místo, kde prodávali jedinou věc, která se dala v celém Egyptě jíst a myslím, že byla celkem i bezriziková. Vypadalo to tak, že v restauraci měli za sklem na pultě obrovský hrnec. V něm byla směs kolínek a jakýchsi krátkých špagetek. V dalším, tentokrát menším hrnci, byla směs rýže, hnědé a oranžové čočky. Na pultě stála ještě nádoba s uvařenou cizrnou, která se podobá hrášku, nádobka s osmaženou cibulkou a hrnec s rajčatovou omáčkou. Kuchař s vysokou čepicí obratnými pohyby doslova naházel na

talíř těstoviny, na ně směs rýže a čočky a pár kuliček cizrny. Jídlo polil omáčkou, posypal cibulkou a na požádání přidal ještě pálivou chili omáčku a nebo česnek. Tato lahůdka stála maximálně 1-2Lb. A hlavně, jídla bylo opravdu hodně a většinou bylo podáváno v docela čistých restauracích.

Naobědvala jsem se a zároveň navečeřela na ulici. Sedla jsem si na chodník a pozorovala kolemjdoucí. Setmělo se a tak jsem se vydala na nádraží. Původně jsem šla na vlak, ale cestou jsem objevila autobus, který byl levnější a stál přímo před vlakovým nádražím. Byla jsem unavená a opravdu jsem se těšila do Káhiry. Zjistila jsem, že kromě řidiče působí v autobusech také prodavač jízdenek a vyvolavač, který stojí v otevřených dveřích a křičí jméno cílové stanice. Je to jakási praxe, kterou musí projít každý, který se chce řidičem v budoucnu stát. Rozjeli jsme se, postupně přistupovali cestující a já jsem nevěřila vlastními očima, když jsem zjistila, že během hodiny autobus pouze objel vlakové nádraží a že stojíme zase na tom samém místě, odkud jsme vyjžděli...

Den devátý

Oázy Baharyia

Protože všichni turisté jedou z Káhiry rovnou do Luxoru, já jsem se rozhodla, že pojedu úplně jinak. Vymyslela jsem, že navštívím všech pět egyptských oáz a z té poslední pojedu do Luxoru vlakem. Vymyslet plán bylo docela dost obtížné, protože autobusy mezi oázami jezdily nepravidelně a pouze v určité dny. Vlak do Luxoru jel jednou týdně a jako by toho nebylo málo, byla to pouze třetí třída. Ta, o které se běžně mluví jako o té, co hoří. V novinách také psali, že touto třídou čeští turisté v žádném případě nejezdí. Já samozřejmě tedy ano...

Ráno byl trochu zmatek, protože autobusy odjížděly z jiné části Káhiry než jsem předpokládala. Proto jsem si opravdu užila chození, neustálého vracení se zpět a hledání. Ale nakonec všechno dobře dopadlo a autobus jsem našla. Cesta do oáz trvala pouze několik hodin. Projížděli jsme zářivě bílou pouští, která je jediná svého druhu na celém světě a jejíž písek je bílý jako sníh. Z nekonečné roviny se začínaly zvedat bizardně větrem vytvarované bílé skály. Bylo to naprosto úžasné. Autobus zastavil u čerpací stanice v malé vesničce a já jsem se šla porozhlédnout po okolí a hlavně provětrat se, protože mi bylo nějak divně. Nevěděla jsem z čeho, ale cítila jsem se opravdu bídňě. Jak jsem tak stála, najednou jsem spatřila, že autobus odjíždí. Rozběhla jsem se, začala jsem křičet a zběsile mávat rukama. Řidič mě naštěstí uviděl a tak trochu přibrzdil, abych mohla do autobusu naskočit....

Ubytovala jsem se v malém hotýlku za velmi lidovou cenu - 3,50Lb. Po stropě a po zdech mého pokoje se proháněly ještěrky, ale tekla vlažná voda a před domem byla malá zastíněná terasa s proutěným stolem a židlemi. Koupila jsem si domácí jogurt, najedla jsem se a vyrazila jsem na průzkum. Upoutal mě kopec hned za vesnicí, na kterém stál hrad z první světové války. Po cestě do Bawiti jsem usnula, takže jsem zaspala přechod bílé pouště v poušť černou, což mě trochu mrzelo. Na hrad jsem šla úzkou cestičkou a všude kolem mě bylo černo. Místa byla poušť pouze kamenitá, jinde byl vidět bílý písek, který byl pokrytý vrstvou černých plochých kamenů. Kamení bylo magmatického původu a tvarem mi připomínalo destičky. Hrad byl postaven také z tohoto materiálu, z velkých plochých kamenů narovnaných na sebe. Stál na vysokém kopci, ze kterého byl opravdu krásný výhled. Bohužel bylo zataženo a foukal vítr z pouště, který přinášel spoustu prachu a písku. Musela jsem si zakrýt obličej šátkem a připadalo mi, že každou chvíli začne sněžit. Cestou zpět jsem potkala mladé beduíny se

žlutými zuby, kteří mě pozvali na ukrutně sladký čaj. Na celé své pouti Egyptem jsem nedostala tak špinavou skleničku jako právě tady. To už mi bylo ale hodně špatně a čaj jsem vypila s myšlenkou, že hůř mi už snad ani být nemůže. Hned na druhý den jsem poznala, jak moc jsem se spletla...

Den desátý

Oázy Dakhla, propuknutí nemoci a její léčba

Ani nevím, jak jsem dožila rána. V noci jsem téměř nespala, protože mi bylo hrozně zle. Ležela jsem na posteli a hlavou se mi honily všechny prohřešky, které jsem spáchala : málo jsem pila. Hned druhý den jsem si v Káhiře dala vajíčka a od té doby jsem je měla ještě asi třikrát. Ruce jsem si před jídlem umývala vyjímečně. To se ale dalo omluvit, protože opravdu nebylo kde... Po zbytek noci jsem se zabývala myšlenkou, jestli je lepší jíst špinavé ovoce a mít špinavé ruce, nebo používat vodu z kohoutku, která měla v Egyptě všemožné odstíny. Myslela jsem si, že je mi špatně z masa, které jsem jedla přede dvěma dny v poušti. Postupně jsem ale přišla na to, že všechny moje potíže byly způsobené vodou. Zjistila jsem totiž, že lidé sbírají prázdné plastové lahve, plní je výše zmíněnou barevnou vodou z kohoutku a balení prodávají za 1,25Lb jako značkové. Dodnes nevím, co mi vlastně bylo. Měla jsem horečku a prudké bolesti břicha v oblasti žaludku. Cítila jsem se, jakoby mi někdo rval žaludek ven za živa.

Nějakým způsobem jsem se dopravila do oáz Dakhla, do městečka AlQasr a ubytovala jsem se. Když mě viděl majitel hotelu, ihned mě uložil do postele a po zbytek dne mi vařil nějaké lektvářky. Po vypití každého nápoje jsem usnula a když jsem se probudila, vždycky jsem se

cítila o něco líp. Večer jsem se už dokázala vyškrábat na střechu hotelu, abych se porozhlédla po okolí. AlQasr bylo přesně to, co jsem si představovala pod pojmem oáza. Novější domy stály maximálně ve dvou řadách podél asfaltové silnice. Za nimi vedla úzká prašná cestička kolem jezera k nádhernému hliněnému městu. Začínalo se stmívat, takže skály za hliněným městečkem, tyčící se do hrozivé výše, dostaly nádherný růžový nádech. Otočila jsem se na druhou stranu. Uviděla jsem také dvě řady domů a malý palmový háj. Neuvěřitelně zelená políčka se doslova ztrácela mezi zlatavými písečnými dunami. Na některých polích stále pracovali lidé, jinde se pásly přivázané černé a hnědé krávy. Ten večer jsem usínala s pocitem, že jsem se ocitla v ráji.

Den jedenáctý

Průzkum městečka AlQasr a jeho okolí

Ráno jsem si dala ještě jeden zázračný nápoj a po snídani jsem vyrazila ven. Bylo velice horko, takže jsem si oblekla dlouhé šaty, které jsem si v poušti vyhrnula, abych si opálila nohy. Nejdříve jsem si to namířila ke starému pohřebišti za městem, k písečným dunám a k hradu, který dal postavit římský vládce Nero.

Šla jsem po silnici a pozorovala malá políčka. Pracovali na nich většinou muži, kteří měli na hlavách velké slamáky. Když mě spatřili, začali mávat a zdravit mě. Protože to k pohřebišti bylo ještě celkem daleko, stopla jsem si místní autobus. Byl to pikap, který měl místo zadních dveří malé schůdky. Uvnitř bylo po obvodu prkno, které sloužilo jako lavice. Na řidiče bylo vidět malým okýnkem, na stropě byla žárovka a něco, o čem jsem si myslela že je vypínač. Byl to ale zvonek. Když chtěl cestující vystoupit, zazvonil. Řidič zastavil, cestující se vysoukal z auta, došel řidiči zaplatit a jelo se dál. Spočítala jsem, že nás v autě jelo osmnáct.

Někteří lidé stáli i na schůdkách a další jeli na střeše. Několikrát jsem se svezla také se slepicemi a jednou dokonce i s kozou.

Nevěděla jsem kde mám vystoupit, protože místní lidé o pohřebišti vůbec nevěděli. Svezla jsem se na konec vesnice a šla jsem směrem do pouště. Procházela jsem mezi malými políčky, na kterých rostlo obilí a jetel. Jasně modrá obloha úžasně kontrastovala se sytě zelenými loukami a bílými skálami v pozadí. Nemohla jsem se dočkat, až dojdu na samý okraj pouště. Celé roky jsem o tomto momentu snila, jaký pocit to asi bude. Jaké to bude stát na poušti, která není dodnes zcela probádaná, zabírá několik států a tisíce kilometrů čtverečních. A najednou jsem byla tu. Zula jsem si sandálky, vyhrnula šaty a už jsem ležela v písku. Běhala jsem v dunách sem a tam, chodila po jejich vrcholku, válela sudy... Potom jsem jen tak odpočívala zahrabaná v písku a pozorovala vážky létající kolem. Byly jako malá letadla. Odbilo poledne a písek opravdu hodně páčil, proto jsem se vydala na cestu k pohřebišti. Napadlo mě, že už to mám za sebou, splnila jsem si svůj sen o Sahaře. Písek byl všude, kam jsem se jen podívala. Hodně moc písku. Každopádně, byl to pocit velmi zvláštní.

Neronův hrad stál obklopený dunami a hned naproti němu bylo ve skále vytesané pohřebišť. Jak jsem se k hradu blížila, zpozorovala jsem vyděračskou budku. Pojmenovala jsem si tak hliněné chatrče, ve kterých sídlili strážci objektů. Většinou to byli staří bezzubí muži, kteří neuměli ani slovo anglicky a za prohlídku pamětihodnosti požadovali nelidské peníze. Proto jsem se rozhodla, že budu vyděračské budky všemožně obcházet. Tentokrát byl však vyděrač chytřejší než já. Za budkou měl přivázaného vychrtlého psa, který mě zpozoroval jak se plížím pouští a začal štěkat. Nepomohl mi ani můj oboustranný maskovací klobouk. Před odjezdem do Izraele jsem ho dostala od mamky. Jedna jeho strana byla zelená, takže jsem vymyslela, že

bude sloužit jako maskování do džungle. Druhá strana byla písková, ta se přímo ideálně hodila do pouště... Vyděrač vyběhl z budky, takže jsem se zvedla a šla jsem k hradu. Dělal jsem že nic, že ho nevidím, dokud nezačal požadovat peníze. Hrad jsem obešla ze všech stran, pěkně jsem si ho vyfotila a šla jsem pryč. Mířila jsem k pohřebišti. Vyděrač mě uviděl a začal syčet, hulákat něco arabsky a šermovat rukama. Taky jsem mu zamávala, zavolala jsem na něj česky, že jestli něco chce tak ať za mnou dojde a šla jsem si prohlédnout hrobky. I na dálku jsem viděla, jak vyděrač zuří a jediné, čeho jsem se bála bylo, že na mě pustí toho psa. Naštěstí ho to nenapadlo.

Od pohřebiště to do vesnice bylo několik kilometrů. Šla jsem opět pouští, která se pozvolna měnila ze žluté na červenou. Nejdříve jsem zpozorovala malé červené kamínky, které přecházely v červené ostré kameny a červené skály. Byla to nádhera. Červená poušť zabírala velice malou plochu a před vesnicí se změnila zase v poušť žlutou. Zastavila jsem se na malou chvíli v hotelu a šla jsem na průzkum hliněného města. Podařilo se mi objevit starý mlýn a také jsem našla veliký dvůr, na kterém se sušily hliněné cihly. Procházela jsem úzkými uličkami a lezla do polorozbořených domů. V některých z nich bylo spousta různých předmětů a nástrojů. Nejvíce se mi líbila veliká nádoba, která měla dvě dna a ve spodní části otvor. Napadlo mě, že mohla sloužit jako veliký kotlík, v jehož spodní části se topilo a ve vrchní vařilo. Nejlepším nápadem dne bylo vlézt dovnitř, zatvářit se vylekaně a nechat se vyfotit. Místy byla vidět červená malba interiérů a palmové trámy. Za městem mě upoutaly stavby, které vypadaly jako veliké úly. Prohlédla jsem si několik z nich a usoudila jsem, že to budou nejspíš hrobky. Některé z nich byly uvnitř krásně malované, většinou červenou, žlutou a modrou barvou.

Večer jsem jela pikapem do hlavního města oáz. Moc se mi nelíbilo, bylo velmi moderní. Ale na druhou stranu, bylo prvním místem v celém Egyptě, kde jsem uviděla odpadkové koše a kde lidé neházeli smetí na zem. Cestou k hliněnému městu kolem mě pobíhaly bosé děti a pořád něco chtěly. Nevěděla jsem co a až později jsem pochopila, že mě žádaly o pastelky a o tužky. Hodně mě mrzelo, že jsem sebou žádné neměla. Hliněné město bylo malé a stále obydlené. Lidé dříve totiž ke stavbě domů používali hliněné cihly, palmové trámy a palmové listí na střechu. Když domy zchátraly, lidé je opustili a postavili si nové pod těmi starými. Stavět začínali většinou na kopci, takže dnes se nad každou vesničkou tyčí hliněné město.

Den dvanáctý

Oázy Kharga, Chrám Hibis, chrám An-Nadura a křesťanské pohřebiště

Z městečka AlQasr se mi odjíždělo velice těžko. Ráda bych tam ještě zůstala, ale vlak do Luxoru jezil pouze jednou týdně, což znamenalo, že bych musela zůstat dalších sedm dnů a to bylo moc. Brzy ráno jsem vyrazila do posledních a největších oáz Kharga. Ubytování jsem hledala docela dlouho, protože Kharga oázy byly ze všech oáz nejmodernější a zároveň také největší. Nakonec jsem zůstala v levném, ale příjemném hotelu, kde jsem se chvíli opalovala na střeše. Potom jsem si šla prohlédnout místní památky. Za městem se na kopci tyčil chrám An-Nadura, který mi připadal spíše jako hrad. Před ním jsem našla zbytky dalších budov, zpola zasypaných pískem. Tentokrát se mi podařilo vyděračskou budku úspěšně obejít, vyfotit si hrad a utéct. Prošla jsem palmovým hájem, plným volavek, a namířila jsem si to ke křesťanskému pohřebišti. Viděla jsem několik pohledů a obrázků z tohoto místa a nabyla jsem dojmu, že pohřebiště je tvořeno několika malými hroby v poušti. Proto jsem byla velice

překvapená, když jsem zjistila, že pohřebiště bylo velmi rozlehlé a hrobky veliké. Když jsem se k němu blížila, okamžitě z vyděračské budky vyběhla smečka psů, což mě vyděsilo k smrti. V budce byl policista a nějaký muž, oba dva mě pohřebištěm provázeli. Byla jsem úplně rozrušená, protože psi mě neustále otravovali, tahali mě za kalhoty a chtěli mě kousat do nohy. Začala jsem si stěžovat, takže policista rázně zakročil. Nejdříve na psy křičel a pak po nich házel písek. Nicméně psi se zalekli a na chvíli dali pokoj. Pohřebiště se mi moc líbilo, fotila jsem hodně a všechno a mí dva průvodci ze mě byli docela otrávení. Líbila se mi hrobka s biblickými motivy uvnitř. Její zdi byly nádherně pomalované, rozeznala jsem Adama a Evu, Noemovu archu, anděly a Ježíše, jak přijíždí na oslu do Jeruzaléma. Začínalo se stmívat, takže celé pohřebiště dostalo růžový nádech... Oběma mužům jsem zaplatila, z čehož byli otrávení podruhé. Neměla jsem moc peněz a nechtěla jsem vyhazovat peníze za ptákoviny, jako bylo bakšišné.

Poslední památkou byl chrám Hibis. Dlouho jsem ho nemohla najít a už jsem si začínala myslet, že je zbořený. Najednou jsem uviděla část brány, která vykukovala nad palmami. Potichu jsem se proplížila palmovým hájem a uviděla jsem obrovský nádherný chrám, který byl v rekonstrukci. Všechno, až na hlavní bránu, bylo pokryté bílou látkou. Připadalo mi, že látka byla nalepená na stavbu, protože všechny rytiny plasticky vystupovaly. Část chrámu byla zcela uzavřená. Nejvíce se mi líbila hlavní brána, na které byly patrné nádherné rytiny v barvách. Toto byl první chrám a zároveň také první barevný chrám, který jsem viděla a byla jsem jaksepatří nadšená. I tady se mi úspěšně podařilo obejít vyděračskou budku, aniž by mě někdo zpozoroval.

Den třináctý

Cesta do Luxoru pouštním vlakem

Jak jsem si zjistila, z Kharga oáz jezdil do Luxoru pouze jeden spoj. Byl to pouštní vlak třetí třídy, který ještě ke všemu jezdil jednou týdně - v pátek. Autobusy byly častější, ale jezdily přes Assyut, což byla několika set kilometrová zajíždka. Dalším důvodem hovořícím proti byl fakt, že v provincii Assyut je bezpočet teroristů, kteří bezdůvodně střílejí turisty. Statistiky hovořily jasně - zastřelen byl každý druhý turista, který tuto provincii navštívil. Zpočátku jsem přemýšlela, jestli jet výše zmíněným autobusem a nebo vlakem třetí třídy, které jsou známé jako "ty co hoří". Nakonec ale zvítězil vlak.

Pikapem jsem se dopravila na nádraží, které bylo opravdu nádherné. Před budovou sněhově bílé barvy byly záhonky s květinami, lavičky a dokonce i odpadkové koše. koupila jsem si jízdenku a čekala jsem až přijede vlak. Na cestu jsem se moc netěšila, protože měla trvat osm hodin. To jsem ještě netušila, že ve finále to bude téměř hodin dvanáct a jaké další hrůzy mě čekají.

Všimla jsem si, že na kolejišti stojí nějaká hrůza. Vypadalo to jako zrezlý vyřazený vlak. Zprvu jsem mu nevěnovala žádnou pozornost. Když se ale blížil čas odjezdu, zpozorovala jsem, že do té hrůzy nastupují lidi. Podle počtu dveří (dvoje ze čtyř) jsem si vybrala poslední vagon. Za ním byla už jen nějaká drezína. Napadlo mě, že by to mohl být vagon s uhlím, tu bych se totiž nedivila ničemu. Když jsem nastoupila, pohltilo mě šero. Okna vlaku byla totiž tak špinavá, že přes ně nebylo vůbec vidět a neprostoupil jimi ani paprsek světla. Podle stupně deformace jsem si vybrala sedačku. Na všem ležela pěticentimetrová vrstva prachu, takže jsem chvíli přemýšlela, jestli si sednu nebo ne. Pokoušela jsem se sedačku očistit, ale výsledkem bylo, že prach se zvířil a já jsem dostala záchvat kašle. Nejvíc mě pobavil muž,

který přišel s malým kapesníčkem a jal se oprašovat sedačky. Musela jsem na chvíli vystoupit z vlaku, jinak bych se asi udusila. V sedm hodin se vlak za neuvěřitelného skřípění a rachotu rozjel. S myšlenkou na všechny ty lidi, kteří v tomto vlaku nedávno uhořeli, jsem usnula.

Probudila jsem se na poušti a překvapilo mě, že vlak jel velice rychle. Šla jsem se podívat ven otvorem, co zbyl po vytržených dveřích. Zrovna jsme projížděli krásnou bílou pouští. Většinu cesty jsem prospala, protože nic jiného se ani dělat nedalo. Bavila jsem se pozorováním průvodčího, který s rozběhem skákal z jednoho vagonu do druhého. Všichni mí spolucestující ukrutně kouřili a většina z nich odpočívala na policích pro zavazadla. Jeli jsme několik hodin, když vlak najednou prudce zastavil. Do posledního vagonu přišla vlna cigaretového kouře z předních vagonů, oblak písku a prachu. Napadlo mě že už je to tady. Hoříme! Naštěstí se nedělo nic a do Luxoru jsem dojela bez úhony. Pokaždé, když jsem se vzbudila, pozorovala jsem rostoucí vrstvu prachu na mém těle. Už jsem se ani nevysilovala oprašováním - nemělo to totiž cenu. Asi od poloviny cesty jsem si přikryla obličej šátkem, a to ze dvou důvodů - jednak to bylo praktické, protože se mi lépe dýchalo a také jsem chtěla uniknout pohledům jednoho ze spolucestujících, který na mě celých dvanáct hodin upřeně zíral. I když jsem se otočila a nebo jsem si přesedla, vždycky se přemístil tak, aby na mě stále viděl. Toto bylo poprvé a naposledy, co jsem na sebe nechala někoho takhle civět. Když se mi to stalo znovu, šla jsem se dotyčné osoby pokaždé zeptat, co se děje. Proč na mě tak kouká, jestli něco potřebuje a nebo co se děje. Vždycky to zabralo. A když náhodou ne, začala jsem civět taky, což pomohlo zaručeně.

Luxor se blížil. Poznala jsem to podle toho, že všichni cestující, opět s rozběhem, naskákali do drezíny. Když se začali vyslékat, česat se, holit a čistit si zuby, pochopila jsem, že ten záhadný

objekt za vlakem není na uhlí, ale že je to umývárna se záchodem. Byla jsem docela ráda, že se mi během cesty čůrat nechtělo, protože mezera mezi jednotlivými vagony byla docela veliká a já bych určitě skončila na kolejišti. Když jsem si uvědomila, že jsme v poušti a vlak jezdí jednou týdně, už se mi na záchod ani nechtělo.

Do Luxoru jsme dojeli v podvečer. Všichni cestující vystoupili z vlaku čistí a upravení, jen já jsem vypadala jako Indiana Jones po výpravě do džungle. Dokonce mě zastavila nádražní ostraha a ptala se mě, co se mi stalo....

Den čtrnáctý

Luxor, chrám na břehu Nilu a chrám v Karnaku, nákupy

První pohled z okna hotelu byl docela šokující. Večer jsem neměla možnost město si prohlédnout. Jednak byla tma a byla jsem velice unavená a špinavá. Osprchovala jsem se a okamžitě jsem usnula. Do Luxoru ročně přijíždí 60 milionů turistů. Proto jsem čekala, že peníze, co tu utratí, budou někde vidět. Luxor jsem si představovala jako malebné městečko, s pěknými domy a s promenádou podél čistého Nilu. Místo toho jsem uviděla prašnou ulici, po které jezdily převážně osli táhnoucí kárky. Všude bylo plno smetí a nepořádek. Nil byl krásně hnědý a odpadků v něm by se člověk nedopočítal. Promenáda byla rozkopaná a jak jsem se dozvěděla, v tomto stavu se nacházela posledních osm let. Skupina otravovačů, jak jsem nazvala majitele velbloudů, koní a taxíků, tu byla posílená ještě o převozníky, prodavače triček, majitele papyrusových továren, lidí co pronajímali kola a dalších, co se zabývali organizovanými výlety. Už jenom nákup potravin mi zabral několik hodin. Všichni se totiž snažili podvádět a požadovali částky až desetkrát vyšší. Jednou jsem se pokoušela koupit si

sýr. Kilogram stál 10Lb a já jsem se prodavači marně snažila vysvětlit, že 100gr nestojí 4Lb ale 1Lb. Nepochopil. Takže jsem vesele dál snídala rohlík s jogurtem, obědvala rohlík a večerela rohlík s multivitaminovým nápojem.

Nejdříve jsem si šla prohlédnout chrám, který stál na břehu Nilu a před pár lety v něm teroristé postříleli skupinu turistů. Chrám byl úžasný, až na fakt, že muslimové jednu jeho část zbořili a postavili na jejím místě nevkusnou mešitu. Líbila se mi alej sfing, která prý kdysi vedla až do chrámu v Karnaku, který byl vzdálený několik kilometrů od města. Do Karnaku jsem se vypravila odpoledne. Až doposud jsem neviděla něco tak úchvatného. Nebyl to chrám, ale celý chrámový komplex. Spousta sloupů, které byly desítky metrů vysoké, spousta soch a hlavně, každičkový milimetr staveb byl zaplněn kresbami a hieroglyfy. Jedna budova se dokonce zachovala v barvách, všechny její zdi, sloupy a stropy byly barevné. Chodila jsem jak ve snách a nevěděla jsem, co mám fotit dřív. Neustále jsem se zabývala myšlenkami, kdo a hlavně jak, mohl postavit něco tak kolosálního.

Večer jsem se vypravila na nákupy. Vybrala jsem pár dárků a pro sebe jsem si koupila poklad, který jsem nosila v ruce po celý zbytek expedice, pečlivě jsem ho opatrovala v Izraeli a dokonce i v letadle, když jsem se vracela domů. Koupila jsem si deset pomalovaných papyrusů. Stály mě jmění, i když jsem se s prodavačem dohadovala téměř hodinu a nakonec z původně požadované částky slevil 120Lb. Byla jsem šťastná. Proto mě nerozházela ani příhoda s prodavačem, který hlásal, že mi prodá trička za 5Lb. Několikrát jsem se ho ptala a i on sám o této ceně neustále hovořil. Rozhodla jsem se, že koupím trička tři. Prodavač měl radost a pozval mě na čaj. Když došlo na placení, najednou už tričko nestálo 5Lb, ale 13 Lb. Byla jsem docela překvapená, chvíli jsem na prodavače zírala a potom jsem odešla. Vyběhl za

mnou z obchodu a nejdřív smlouval. Potom škemral, že kouří marihuanu a potřebuje na ni peníze. Když jsem mu odpověděla, že jeho narkomanství není můj problém, rozzuřila jsem ho tak, že požadoval zaplatit i čaj, na který mě přetím pozval. Zamávala jsem mu a šla jsem dál. I když na zpáteční cestě jsem se jeho obchodu raději vyhla. Ještě se mi podařilo objevit obchod s knihami, kde jsem si koupila publikaci o Egyptě a malou knížečku s fotografiemi maleb z hrobek v Údolí králů a královen. Usínala jsem naprosto spokojená.

Den patnáctý

Západní břeh Luxoru - Théby

Hned ráno mě otravoval majitel hotelu, který mi neustále vnucoval svůj zájezd. Mám ráda samostatnost a na Théby jsem si vyčlenila celý den, všechny památky se nacházely na okruhu 28 km a proto jsem plánovala zapůjčení kola. Chtěla jsem vyjet brzy ráno, ale majitel hotelu mi oznámil, že půjčovny otvírají až kolem osmé a když chci vyjet dřív, musím si kolo půjčit už večer. Jen tak mimochodem dodal, že bych kolo mohla nechat v hotelové hale, ale když se ztratí, budu muset zaplatit náhradu 500Lb. Ihned jsem pochopila, že na krádeži kol je tu postavený výnosný byznys. Domluvili jsme se na ceně 6Lb na den. Samo sebou, když jsem si šla kolo ráno půjčit, chtěli 10Lb. Prý že 6Lb je pouze za dopoledne. Opravdu jsem se naštvála, vynadala jsem majiteli hotelu, že jen plýtvá mým drahocným časem a že si jdu kolo půjčit jinam. Zatvářil se provinile, vzal si těch původních 6Lb a dal mi nejlepší kolo co ve skladu bylo. Vzpomněla jsem si na bicykl, na kterém jezdíval můj dědeček. To co jsem dostala, se totiž poválečnému kolu dosti podobalo. A tak jsem se vydala na cestu. Využila jsem služeb otravných převozníků, zaplatila jsem třikrát víc než místní lidé a už jsem se i s kolem plavila na druhý břeh Nilu do Théb.

Projela jsem malou vesničkou, když jsem nedaleko cesty, uprostřed malých políček, uviděla Memmonovy kolosy. Dvě obrovské sochy je všechno, co zbylo z kdysi majestátného pohřebního chrámu. Pokračovala jsem do Medinet Habu, k chrámu Ramsesse III. Odtud k místu zvanému Ramesseum a k méně navštěvovanému chrámu Setiho I. Ačkoliv byl malý, byl nádherný. Objevila jsem tu obrovskou ruku zaťatou v pěst, vytesanou z kamene, s naprosto precizně vypracovaným palcem a pečetí. Bylo poledne a já jsem před sebou měla nejnáročnější a hlavní část výletu - Údolí králů a královen. Cestička stoupala a mizela ve skalách. Byla jsem unavená, bylo horko a vítr foukal proti mě, když jsem si všimla velice optimistické značky se sloganem "usmívej se, jsi v Luxoru" ! Vstupenka do Údolí králů byla drahá a zahrnovala vstup pouze do tří hrobek. Dlouho jsem se nemohla rozhodnout, kam půjdu. Nakonec jsem si vybrala hrobku Tuthmosis III. (č.34), Ramses III. (č.11) a Tawset/Sethnakt (č.14). Nechtěla jsem zbytečně utrácet peníze za povolení k použití foťáku, které se muselo kupovat zvlášť do každé hrobky. Proto jsem chodila se skupinkami zájezdů, uvnitř hrobky jsem se pokaždé nenápadně ztratila a tajně fotila. Hlídač mě přistihl pouze jednou a tehdy mě, ostatně jako už po několikáté, zachránila kartička zakoupená v areálu pyramid. Hrobky byly nádherné. Zprvu jsem byla docela udivená, že Théby jsou vlastně díry do skály. Šla jsem po asfaltové cestě a všude kolem byly upravené vchody, před kterými vždy stála cedule s popisem hrobky. Byla jsem naprosto uchvácená. Hrobky se skládaly z několika místností, spojených tunely. Každý milimetr zdí byl popsán a pomalovaný výjevy z Knihy mrtvých. Vše se zachovalo v nádherných barvách. Z Údolí králů jsem se vypravila zpět stejnou cestou, kudy jsem přijela. Tentokrát se mi jelo lépe - až k prodejně vstupenek jsem frčela z dolů z kopce. Zastavila jsem se ve vesnici, kde žili dělníci kteří usilovně pracovali na tvorbě hrobek. Bylo to jakési údolí, plné zbytků hrobek ve tvaru malých pyramid, a základů

budov. Napadlo mě vylézt na jeden z vysokých kopců, které údolí obklopovaly. Dalo to sice dost práce, ale výhled stál za to. Celé údolí jsem měla jako na dlani a mohla jsem si prohlédnout i stavbu, která byla obklopena vysokými, dnes už dosti šiřatými hradbami. Směrem na druhou stranu jsem viděla až k Nilu. Kolem něho se nacházel úzký pruh úrodné půdy, kde jsem rozeznala vesničany, obdělávající svá políčka. Byla to nádhera. byla jsem už unavená a nejradši bych odtud, z vrcholku kopce, pozorovala západ slunce. Ale musela jsem dál. Čekal mě poslední bod mé výpravy - Údolí královen. Naštěstí to bylo jen pár minut cesty z dělnické vesnice. Bylo už pozdní odpoledne a proto když jsem dorazila na místo, prodavači suvenýrů ani nevylezli ven ze svých krámků. prohlédla jsem si jediné čtyři otevřené hrobky a cestou zpět do Luxoru jsem přemýšlela, kolik pokladů se v horách ještě asi skrývá....

Den šestnáctý

Dokonalý popis toho, jak neuvěřitelně se pěkný a klidný den , určený k relaxaci, může zvrtnout

Předchozí večer jsem při večerní procházce potkala egyptřana, který si přisedl na lavičku a zapojil se do debaty, kterou jsem vedla se svým krajanem. Bavili jsme se o egyptské mentalitě a o chování obchodníků, kteří nebohému turistovi cpou své výrobky do kapes a bez ostychu ho hodiny a hodiny pronásledují. Muž byl docela milý a neustále tvrdil, že všichni egyptřané nejsou takoví, pouze lidé bez vzdělání. Abychom se sami přesvědčili, pozval nás k sobě domů. Dopoledne naplánoval opalování a koupání v Nilu. Prý že vlastní loď, takže budeme moci jet kam se nám zachce. Navrhl nedaleký ostrůvek, který jak jsem zjistila, byl mezi domorodci velmi populární. Moc se mi nechtělo, protože jsem byla přesvědčená, že lže. Ostatně jako všichni kolem. Jen jsem pořád nemohla přijít na to, co po nás chce a o co mu jde.

Když se blížila hodina setkání, doufala jsem, že Mahmud nepřijde. Ale přišel. Trajektem jsme přešli na druhý břeh Nilu, do vesnice New Gurna. Nejdříve jsme šli k němu domů, kde vyzvedl svého bratrance a jeli jsme ve čtyřech. Bylo mi divné, že se ohledně lodi dohaduje s lidmi v přístavu, ale nevěnovala jsem tomu bližší pozornost. Po chvíli jsme nasedli na loďku a vyrazili. Bylo horko, takže jsem se vyslekla do plavek a lehla jsem si na před'. Následovala jsem tak všechny ostatní, kteří ale dali přednost stínu v lodi. Loďka skákala po hladině a mě příjemně ochlazoval vítr a čas od času mě z kropila i voda. Když jsme dorazili k ostrovu, jako jediná jsem dala přednost opalování před koupelí ve studené a špinavé Nilské vodě. Vlastně jsem byla příliš unavená na to, abych šla plavat. Usnula bych, kdyby se kolem mě nezačal motat bratranec našeho hostitele, Ali. Když začal pět ódy na moje tělo, věděla jsem, že bude problém. A taky byl. Na zpáteční cestě jsem totiž usnula a když jsem se vzbudila, zjistila jsem, že jsme na loďce pouze dva – já a Ali. S úsměvem mi sdělil, že Mahmud šel s mým krajanem nakupovat, protože večer plánuje párty na břehu Nilu. Kdybych měla na lodi svoje věci, okamžitě bych se vzdálila a čekala ve městě. Jenže kromě foťáku, pasu a pár liber jsem neměla vůbec nic. Jedinou možností bylo jít s Alim do Mahmudova bytu. Po příchodu jsem neustále těkala očima po okolí a hledala únikovou cestu pro případ, že by se něco stalo. Naštěstí před domem na poli pracoval zbytek rodiny, takže jsem měla jistotu, že by mě v případě nutnosti určitě někdo zachránil. Snad. Doufala jsem .. .

Ali mi nejdřív řekl, že je ženatý, dokonce mi ukázal fotky své ženy a dítěte. Byla to cizinka a opustila ho, čemuž se upřímně řečeno vůbec nedivím. Byla jsem unavená a proto, když se zeptal co chci dělat, odpověděla jsem že spát. Nevěřila jsem vlastním očím, když si lehl do postele a ukázal na několik málo desítek centimetrů vedle sebe. Nic jsem neřekla a lehla jsem

si na zem. Následujících pár hodin bylo opravdovým peklem. Nejdřív mi začal chválit vlasy. Pořád mi na ně chtěl sahat, takže jsem se neustále oháněla a vysvětlovala mu, že je mi to nepříjemné. Potom se snažil hladit mě po ramenou a ve finále hladil i můj batoh, protože jsem ho nosila na zádech. Kdykoliv si ke mně přisedl, posunula jsem se o něco dál, a v tomto duchu bylo celé odpoledne. Debatu uzavřel rozhodnutím, že s ním zůstanu v Luxoru a že mu vůbec nevdám, že mám ráda někoho jiného a on mě vůbec nezajímá. Jako by to nestačilo, začal blábolit „SEX GOOD IN EGYPT“ a „BABY NO PROBLEM FOR ME“. Měl neuvěřitelně zkažené zuby, jeho dech byl omračující a mohl fungovat místo uspávací injekce. A trik s dítětem už vůbec nezabral. Po tom jsem v dlouhodobém horizontu toužila doopravdy nejmíň. Když šel Ali na záchod, popadla jsem batoh a byla jsem rozhodnutá odejít. Jakmile jsem ale vyšla ze dveří, uviděla jsem Mahmuda a svého známého. Rozhořčeně jsem jim vylíčila co se stalo a Mahmoud šel Alimu domluvit. Chtěla jsem jet do Luxoru, ale nakonec jsem se nechala přemluvit a zůstala jsem, což byla další velká chyba.

Zvláštní bylo, že v přítomnosti mého známého Ali najednou úplně zapomněl veškerou angličtinu a i Mahmud zarytě tvrdil, že Ali anglicky neumí. Krize vyvrcholila večer, při párty. Celá akce vypadala tak, že jsme seděli na břehu řeky a popíjeli takový hnus, jaký jsem jaktěživ neměla. Protože je pivo v Egyptě drahé, místní vymysleli takový trik. Koupí si dvě lahve – jsou pouze třetinkové, jiné jsem neviděla. Obsah jedné lahve smíchají s griotkou, která je levná. Říkají tomu sice griotka, ale je to nějaká domácí pálenice. Výsledná směs je odporná, ale člověk se po ní rychle opije. Tak se dostanou do nálady a pak si na chuť dají drahé pivo, aby měli alespoň ten pocit že se zpili z něčeho drahého.

Jedinou pozitivní věcí byl noční, osvětlený Luxor. Z druhého břehu vypadal opravdu nádherně. Hrála hudba, u promenády kotvily obrovské lodě a drahé hotely svítily stovkami žároviček... Jak jsme tak seděli, zpozorovala jsem, že se oba egyptané snaží opít mého známého. On to naštěstí zpozoroval také a proto pití jenom předstíral.

Nedaleko místa, kde jsme seděli, rostla cukrová třtina. Cestou jsme si natrhali a zvláště já jsem se s ní cpaala celý večer. Když jsme všechno snědli, Mahmud šel pro další. Ale samo sebou, že nechtěl jít sám. Neustále se snažil, abych zůstávala s Alim sama, i když jsem mu mnohokrát řekla, že je mi to nepříjemné. Bylo po půlnoci a proto jsem navrhla, že bychom mohli jít spát. Oba muži byli očividně zklamaní, že jsou opilejší než já a můj známý dohromady a proto souhlasili. Když Mahmud prohlásil, že je v jeho domě málo místa a proto půjdu spát k Alimu, byla to poslední kapka.

A vzhledem k tomu, že jsem si Aliho nechtěla vzít, že nebyl žádný sex, že jsem mu řekla že je prase se smrdutýma zubama a můj známý mu odmítl věnovat Nokii 3310, spali jsme bez příkrývek na zemi, neměli jsme možnost osprchovat se, dojít si na záchod a ani si vyčistit zuby. A ještě po nás chtěli zaplatit veškeré skutečné výdaje a ještě další, ale ty už byly vymyšlené...

Den sedmnáctý

Cesta do Aswanu přes Esnu a Edfu

Na cestě jsem byla téměř tři týdny a únava o sobě dávala znát. Čím víc jsem se blížila k hranicím se Sudánem, tím větší problém bylo sehnat něco pořádného k jídlu. Víceméně jsem

se živila už jen nedopečenýma bílýma rohlíkama s jogurtem. Několikrát se mi stalo, že jsem nesehnala ani balenou vodu. Proto jsem pila vodu z vodovodu a pro lepší pocit jsem do ní dávala multivitamín. Na krabičce jsem si přečetla výživnou hodnotu a říkala jsem si, že když už nejím žádné ovoce, tak přijímám vitamíny alespoň v tekutém stavu. Ale vzhledem k chuti vody myslím, že její složení nebylo pro tělo nijak příznivé, vitamíny se vyrušily s bakteriemi a výsledný roztok nabyl neutrálního charakteru.

Jela jsem autobusem a celou cestu jsem opět prospala. Esna mě přivítala dusným prašným počasím. Bylo velké horko a prášilo se tak, že když jsem stála na jednom břehu Nilu, nedohlédla jsem na břeh druhý. Chrám se mi hledal velmi těžko, protože autobus mě vysadil úplně jinde než měl. Od autobusu mě doprovázeli policisté na motorkách, kteří neuměli anglicky. Vždycky ujeli pár metrů, čekali na mě, mluvili do vysílaček a když jsem šla náhodou jiným směrem než si přáli, začali zuřivě mávat a ukazovat mi směr kterým mám jít. Netušila jsem kam mě vedou, a byla jsem z jejich počínání značně otrávená. Byla jsem vcelku překvapená, když mě dovedli k nějakému tržišti, před kterým stála pokladna a šlo se tudy k chrámu. Po objevení chrámu jsem byla překvapená ještě víc, protože z něho zbyla vstupní hala, ke které se muselo sejít po dlouhém schodišti. Celá stavba se nacházela v jakémsi dolíku, vlastně spíš v díře, obklopené na sobě nalepenými vysokými domy a hlučným tržištěm. Vnitřek chrámu byl zachovaný v nádherných barvách, ale usídlili se v něm holubi a leckteré úžasné malby byly pohřbeny pod nánosem hovínek.

Z Esny jsem se vypravila do Edfu. Lépe řečeno, chtěla jsem se tam vypravit, ale až do poslední chvíle jsem nevěřila, že se mi to podaří. Žádný sdílený taxík mě nechtěl vzít. Jeden řidič se našel, ale po rozmluvě s ostatními řidiči si to najednou rozmyslel a začal za odvoz

požadovat nesmyslné částky stejně tak jako ostatní řidiči. Že prý obyčejným taxíkem jet nemůžu, že to není povolené a že mám pouze dvě možnosti. Jet s konvojem až do Aswanu a nebo si najmout speciální auto s policejním doprovodem za 500Lb. Nesouhlasila jsem s ní s jednou z nabízených možností, protože jsem byla rozhodnutá jet do Edfu za každou cenu a protože jsem věděla, že autobus stojí 5Lb. Policisté byli velice překvapení. Zřejmě proto, že jsem věděla kolik autobus stojí a že jsem odmítla zaplatit 500Lb. Nazvala jsem to nesmyslným vyhazováním peněz. Vojáci se chvíli radili co se mnou udělají. Vypadali dost bezradně, protože mi zřejmě vůbec nerozuměli. Začínala jsem být našťvaná, protože jsem postáváním u policejní stanice ztrácela už tak drahocenný čas. Pokaždé za mnou přišel jiný policista, ptal se mě znovu a znovu na ty samé otázky jako jeho kolegové několikrát předtím. Neustále se divili, co tu dělám a proč chci jet do Edfu. Vysvětlovala jsem jim, že jsem přijela obyčejným linkovým autobusem z Luxoru, což mi oni vehementně vyvraceli. Že to není možné, protože se to kvůli bezpečnosti nesmí a ať jim tedy povím, jak jsem se do Esny dostala. Když už jsem byla doopravdy rozrušená, naložili mě do policejního auta a jeli jsme pryč. Myslela jsem si, že to konečně vzdali a že mě do Esny odvezou sami. Jenže. Ujeli jsme asi tak 5km a zastavili jsme uprostřed pouště na místě, kde byla restaurace, obchody s předraženým zbožím pro turisty a asi tak 20 zahraničních autobusů. Turisté si mě zvědavě prohlíželi a přítomní policisté mě zahrnuli množstvím otázek. A jako by toho nebylo málo, ještě jim vrtalo hlavou, co jsem provedla, že jsem přijela policejním autem jejich kolegů. Nedokázala jsem pochopit, že nejdřív mě jedni policisté do svého auta posadí a dobrovolně mě odvezou. A po příjezdu na dané místo druzí policisté řeší, proč mě ti první dovezli... Už jsem toho měla dost. Sedla jsem si na patník a tvrdšíjše jsem odmítala nějaké policejní konvoje a speciální doprovody. Připadalo mi k smíchu, že když jsem chtěla jít na záchod, dostala jsem doprovod ozbrojeného vojáka, aby šel se mnou. Rozhodla jsem se čekat na linkový autobus a nikdo nemohl mé

rozhodnutí vyvrátit. Po několika hodinách čekání autobus konečně přijel a zbytek cesty proběhl bez větších problémů.

Chrám v Edfu mi náladu zvedl. Byl úžasný a obrovský. Počasí bylo sice stále prašné, ale přece jen o něco lepší. Chrám byl zasvěcen bohu Horovi, který má podobu ptáka. Proto vchod do chrámu strážili dva velcí orlí a v prostoru chrámu jich bylo ještě několik. V chrámovém komplexu jsem strávila přibližně dvě hodiny a potom jsem se vypravila na autobus do Aswanu. Doufala jsem, že něco pojede, protože ve vesnici s pár domy se mi na noc zůstávat nechtělo. Ale měla jsem štěstí, protože autobus jel během hodiny. Jakmile jsem si sedla, okamžitě jsem usnula a probudila jsem se až v Aswanu.

Den osmnáctý

Průzkum Aswanu

Když jsem se ráno probudila, zjistila jsem, že jsem se ubytovala v hotelu, který je celý našišato. Už večer se mi zdálo něco divného, ale byla jsem příliš unavená, než abych rozpoznala čím je hotel zvláštní. Hned jak jsem vystoupila z autobusu, obklopil mě totiž dav majitelů hotelů a jeden přes druhého mi nabízeli své služby. Nakonec jsem dala na muže, který byl oblečený v saku a choval se velmi galantně. V ceně bylo nejen ubytování, ale také snídaně a spousta dalších služeb. Později jsem musela naznat, že Aswan byl nejlepším, nejčistším a nejpříjemnějším místem v celém Egyptě. Nil tu byl nádherně čistý, kolem promenády byly rozesety malé obchůdky se šperky a značkovým zbožím. I promenáda samotná byla upravená. Zaujala mě nová dlažba, trávničky, lavičky a dokonce tu byly i odpadkové koše! Na druhém břehu Nilu mě upoutaly zlatavé písčité duny a v Nilu bylo tolik

ostrovů a ostrůvků, že je nebylo možné spočítat. Trvalo mi dlouho, než jsem si zapamatovala místo, kde jsem byla ubytovaná. Abych se do hotelu dostala, musela jsem projít velkým tržištěm. Byla to spíš spleť ulic a uliček přečpaných zbožím a několikrát jsem se v nich ztratila. Každý večer jsem seděla před hotelem. K pocitu spokojenosti mi napomáhala omamná vůně koření a všudypřítomná hudba. V Aswanu jsem také ochutnala nejlepší kushari z celého Egypta. Hotelový recepční mi totiž na požádání za drobný peníz nosil večeři. Samotné kushari bylo stejné, jako všude jinde. Ale omáčka byla jiná - byl v ní česnek. A byla naprosto vynikající !

Moje první kroky vedly na ostrov Elefantida. Ostrůvek byl malý a za necelou hodinu jsem ho měla celý prozkoumaný. Objevila jsem zbytky chrámu, ze kterého se díky častým zápalvám kromě základů nezachovalo téměř nic. Samozřejmě že jsem chrám obešla z druhé strany, abych se vyhla vyděračské budce. Zadařilo se. Nikdo mě neviděl a ještě jsem si všechno pěkně zblízka vyfotila. Nedaleko chrámu jsem našla místo jako stvořené pro lenošení. Velké černé balvany napůl ponořené v Nilu a pruh krásně zelené trávy. Jediným kazem byly bobky, kterými byla travička pokrytá. Po malé chvilce váhání jsem bobky odstranila a už jsem se opalovala. Bylo teploučko, a ticho narušoval jen zpěv ptáků a šum vody. Občas také štěbetání turistů na kolem projíždějících felukách, kteří na mě ukazovali, nevěřicně zírali a v několika případech si mě také fotili a filmovali. Takto příjemně prolonošený den utekl opravdu rychle...

Den devatenáctý

Pokračování v průzkumu

Dopoledne jsem ještě objevovala město a vymýšlela, jak se dostanu na druhý břeh Nilu. Bylo to o něco komplikovanější, než jsem si myslela. Všichni mi nabízeli přepravu drahou felukou a zapírali trajekt, který se mi nakonec přece jen podařilo najít. Na druhém břehu jsem si vyhlídla mauzoleum a jednu z nejstarších křesťanských staveb v Egyptě. Jenže když jsme přistáli, zjistila jsem, že jsem úplně někde jinde, několik kilometrů od místa, kam jsem původně chtěla. Jediná, v úvahu připadající cesta, byla po příkrém svahu písečné duny. Šla jsem po uzoučké stezce, kudy chodí velbloudi. Nešlo se mi zrovna nejlíp, ale asi po hodině jsem dorazila na místo. Začalo zapadat slunce a křesťanský klášter dostal nádhernou oranžovohnědou barvu. Trochu mi připomínal klášter Sv. Kateřiny na Sinaji. Také stál v poušti, obklopený skálami a pískem a byl obehnán vysokou zdí. Jen s tím rozdílem, že byl nefunkční. Snažila jsem se na zeď vyšplhat, ale byla příliš vysoká. Se západem slunce se neuvěřitelně ochladilo a začal foukat vítr, který mi vháněl písek a prach do očí. Čekala mě náročná cesta zpět. nejdřív mě napadlo, že bych přespala v poušti. Ale s klesající teplotou mě tento nápad rychle přešel. Ještě horší než zima byl fakt, že jsem vůbec neviděla na cetu a ještě se mi rozbily boty. Několikrát jsem zakopla a upadla, nešlo se mi zrovna nejlíp. Po dvou hodinách neustálého padání, bloudění a zakopávání, jsem dorazila k úpatí jakéhosi kopce, který prudce vybíhal do Nilu. Na jeho vrcholu se tyčila zvonička, pod ní se nacházel vytoužený přístav a druhá strana kopce byla proděravěná vyhloubenými hrobkami. Cesta ke zvoničce byla urputná, přístup už na tak příkrou horu byl ještě ztížen vrstvou písku a malých plochých kamínků, kterými byla pokryta. Nohy se mi do písku bořily a po kamínkách jsem klouzala dolů. Na vrchol jsem dorazila naprosto vyčerpaná. Vlezla jsem si do zvoničky, ve které bylo dokonalé zívění, a pozorovala jsem město. Tisíce a tisíce malých světýlek... Trochu mi nahánělo hrůzu, když jsem si uvědomila, že se nacházím v noci na hřbitově. Také

převozníci na mě dost zírali, když jsem sestupovala po vytesaném schodišti z pohřebiště do přístavu...

Den dvacátý

Překročení obratníku a cesta do chrámů blízko Sudánu

Nejnepříjemnější část výletu bylo vstávání ve tři hodiny ráno. Z hotelu nás jelo víc a do Abu Simbelu jsme jeli s policejním doprovodem, ve kterém bylo dobrých dvacet autobusů a mikrobusů ještě víc. Zato policejních aut velmi poskrovnu. Měla jsem velké štěstí, protože cesta do Abu Simbelu byla velice dlouho uzavřená. Po nějakou dobu bylo možné chrám navštívit pouze letecky a po několika incidentech se do Abu Simbelu nesmělo jezdit vůbec. Nejhorší byl nervozní řidič, který nás při snídani neustále honil a kontroloval. Obcházel stoly a chtěl, abychom si jídlo vzali s sebou. Sbalila jsem si alespoň pittu a malé balené marmeládky. Rychle jsem spořádala smažené vajíčko, ze kterého mi bylo po zbytek dne zle, a dvě lžíce corn flakes s naředěným mlékem.

Ačkoliv mikrobus nijak zvlášť pohodlný nebyl, spala jsem skoro celou cestu. Tentokrát se mi to však vymstilo...

Překročení obratníku jsem si opravdu vychutnala. Nejen proto, že to bylo poprvé v životě, ale možná i proto, že jsme se blížili k Súdánu. Jsem si jistá, že kdybych měla při sobě víc peněz, vrátila bych se do Káhiry, zažádala o súdánské vízum a pokračovala v cestě do nitra Afriky. Jak jsem si tak uvažovala, přeslechla jsem všechny organizační věci – jako například v kolik hodin prohlídka končí, kde a kdy se máme sejít a hlavně, nevěděla jsem jak vypadá řidič a už

vůbec žádnou pozornost jsem nevěnovala číslu auta. Zastavili jsme na parkovišti, všichni spolucestující z minibusu vyskákali a rozutekli se. Takže i já jsem se honem rychle vydala na prohlídku údajně nejkrásnějšího chrámu v Egyptě. Když jsem došla ke vchodu do komplexu, úplně jsem se vyděsila. Vchod byl totiž v obležení tisíců lidí. Po osmi měsících pobytu v Izraeli to byl pohled opravdu nezvyklý a musela jsem si přiznat, že mi ve frontě v již zmíněném davu nebylo zrovna nejlíp. Když jsem se po hodinovém čekání ke vchodu konečně blížila, zjistila jsem, že nemám vstupenku. Vstupenky se totiž kupovaly někde úplně jinde. Docela mě to naštvalo, protože jsem musela opustit těžce vystáté místo, koupit nesmírně drahou vstupenku a znovu se do davu zařadit. Vyřešila jsem to přímo šalamounsky - po zakoupení vstupenky jsem všechny jednoduše předběhla. Můj čin vyvolal vlnu nevole, ale účel splnil – stála jsem před vchodem.

Chrámy byly zvláštní už jen tím, že jako jediné ze všech nestály hned pár metrů za vyděračskou budkou. Naopak, vůbec nebyly vidět. Jsou totiž vytesány ve skále, takže se k nim přicházelo úzkou cestičkou, která vedla mírně do kopce, obloukem po pobřeží Nasserova jezera. Když jsem vyběhla na plošinu, odkud se k chrámům sestupovalo, zůstala jsem v údivu stát. Nehnutě jsem zírala na čtyři sochy Ramesse II, které stráží vchod. Byly vysoké jako devítipodlažní budova. Zaujaly mě také sochy paviánů, které jsou umístěny na samém vrcholku chrámu. Je jich celkem 22 a každá měří více než 2 m.

Původní chrám byl vytesán 64 m hluboko do pískovcové skály. Při stavbě Asuánské přehradě mu však hrozil zánik, a proto byl, spolu s druhým chrámem – chrámem Nefertari, rozřezán na více než 1.000 bloků o hmotnosti až 60 tun a přesunut na uměle vytvořenou plošinu o 68m výše. Ačkoliv se v dnešní době můžeme pochlubit nejmodernější výpočetní technikou, přesto

se matematictí experti dopustili závažné chyby. Původní chrám měl totiž tu zvláštnost, že dvakrát do roka, 20. února a 20. října, což jsou dny narození a korunovace Ramesse II., pronikly sluneční paprsky do svatyně a postupně osvětlily jednotlivé sochy uvnitř. Po přesunutí chrámu se zjistilo, že svatyně je osvěcena o celý jeden den později !

Zaujatě jsem si prohlížela vnitřní výzdobu obou chrámů, která se zachovala v nádherných barvách. Chrám byl při svém objevení téměř zasypán pískem, což bylo na sochách uvnitř svatyně dobře poznat. Na zpáteční cestě jsem si v Káhiře koupila hrneček, na kterém je zpola zasypaný chrám vyobrazen.

Jak jsem se tak procházela, najednou jsem si uvědomila, že nevím, v kolik hodin a odkud je odjezd. Dopadlo to tak, že jsem lítala po parkovišti a hledala svůj mikrobus - jenže bez čísla auta byla šance na úspěch minimální. Nakonec už mi bylo všechno natolik jedno, že jsem si sedla na břeh jezera a začala jsem se opalovat. Nasserovo jezero bylo největší vodní plochou, kterou jsem kdy viděla. Bylo opravdu krásné, ale jeho průzračné vody se staly hřbitovem pro 15 chrámů.

Čas docela utíkal a když se začali trousit mí spolucestující, pochopila jsem, že sraz byl hodinu a půl po mém příchodu...

Další naše zastávka byla na Asuánské přehradě, která je opravdu úctyhodných rozměrů. Bylo na ni použité stejné množství stavebního materiálu, jako na Chufuovu pyramidu v Gíze. Fotit se dalo, ale ne se zoomem a ne všechno.

Nealeko přehrady jsme ještě navštívili chrám Philae, který je také jedním z těch chrámů, kterým hrozila zkáza. Po stavbě Asuánské přehrady byl chrám každoročně zaplaven na 6 měsíců vodou. Pouze některé jeho části vyčnívaly 2 m nad hladinu. Zbytek příběhu je stejný jako příběh chrámů v Abu Simbelu. I chrám na ostrově Philae byl rozřezán a přesunut na ostrov který leží výše, na ostrov Aglikia. Nejvíce se mi líbila cesta lodičkou, jejíž součástí byla také vyhlídková jízda kolem ostrova. Takže mi ani nevadilo, že řidič nedával pozor a málem s námi naboural do kamene, který z vody vykukoval.

Poslední náročný den se chýlil ke konci. Zprvu jsem chtěla jet ještě na Sinaj, ale s přihlédnutím k aktuálnímu stavu mé peněženky, k tomu jak jsem se cítila (a to k smrti unavená) a k mojí výbavě, která čítala jedny boty s rozbitou podrážkou, jedny kalhoty s roztrhanými koleny, dvoje trička a nějaké to spodní prádlo, rozhodla jsem se od původního plánu upustit a dát se na zpáteční cestu do mého milého Izraele.

Den dvacátý první

Cesta zpět do Káhiry a pokus dostat se tentýž den také do Izraele

Celou noc jsem strávila ve vlaku, více než 12h. Téměř vůbec jsem se nevyspala, protože sedačka byla neuvěřitelně nepohodlná a ještě mi byla zima. Během celé expedice jsem nepochopila egyptský styl myšlení, který se týkal klimatizace. Řidiči totiž klimatizaci zapínali pouze po západu slunce, když se citelně ochladilo. Cestující se zabalili do dek, oblekli si bundy a na mé připomínky reagoval řidič tím, že po mě hodil deku. Takže jakmile zapadlo slunce, podle mého očekávání se také ve vlaku se spustila klimatizace. Bohužel jsem na cestách většinu oblečení postrácela, takže mi byla opravdu velká zima.

Musím konstatovat, že mezi vlaky druhé a třetí třídy byl propastný rozdíl jak v ceně a době jízdy, tak i ve vybavení vagonů. Tentokrát jsem byla nejhůře oblečená ze všech cestujících já. V každém vagonu viselo u stropu několik televizí, ale byly zřejmě jen na parádu, protože je vůbec nezapli a tak jsem se tentokrát na milostný egyptský film těšila marně. Cesta do Káhiry stála 34Lb druhou třídou a 7Lb třetí třídou. Po zážitcích z jízdy pouštním vlakem jsem chtěla jet opět třídou třetí, jenže jsem neměla nic na jídlo, a na pití jen půl láhve vody z vodovodu. Takže vzhledem k tomu, že u třetí třídy nebylo jisté, kdy a hlavně jestli vůbec vlak dorazí, jela jsem třídou druhou. Po včerejším příjezdu z Aswanu jsem měla čas jen na to, abych se rychle dopravila na nádraží. Ale vlak měl zpoždění, takže jsem seděla venku před budovou a pozorovala okolní dění. Začali se u mě zastavovat lidé. Většinou to byli mladí kluci, kteří se mě ptali odkud jsem a co tam dělám. Byla jsem nápadná už jen tím, že jsem vypadala jako prase (a to doslova, neměla jsem nic čistého na sebe) a protože jsem ztratila hřeben, ve vlasech se mi začínaly pomalu dělat dredy. Kouřila jsem nejlevnější dělnické cigarety Cleopatra, po kterých mi bylo sice špatně, ale nechtělo se mi spát. Lidí kolem mě přibývalo. Zvědavě se mě vyptávali a fotili se se mnou z pravé strany, z levé strany, při chůzi, v sedě, ve stoje....Byli i tací, kteří vyfotili celý film. Ke konci se o mě doslova tahali, každý mě držel za ruku a rval mě na jinou stranu. Tři z nich se dokonce poprali o to, kdo si mě vezme za ženu a vítěz za mnou přišel a jednoduše mi oznámil, že mě vyhrál. Nevěřila jsem vlastním uším. Neustále přicházeli další a další lidé a nakonec se ani nedalo vejít do nádražní budovy. Situace vyvrcholila příchodem policie, která se jala rozhánět mou vinou vzniklý dav. Nakonec to vyřešili jednoduše, dav nechali davem a eskortovali mě na nádraží. Nejvíc se mi líbilo to, že mi nesli batoh. Chvíli se mnou stáli na peroně, protože vlak ještě nepřišel, a když viděli že se nic neděje, odešli. Jenže nepočítali s tím, že lidé, které jsem před budovou tolik zaujala,

zaplaví samotný peron. Proto se o několik minut později vše opakovalo. Jen s tím rozdílem, že tentokrát policisté vypadali rozlobeně, eskortovali mě do vlaku, posadili na sedadlo a hlídali, dokud vlak neodjel...

Po několika hodinách jízdy přišlo nemilé překvapení. Myslela jsem si že mám v batohu rohlíky, ale se vší pravděpodobností jsem je zapoměla v hotelu. Posledním jídlem byla tedy noční snídaně v Aswanu a proto mě v noci budil kromě zimy také hlad. Do Káhiry jsem dojela brzy z rána, takže bylo všude ještě zavřeno. Vzhledem k tomu, že jsem poslední peníze utratila za svitky papyru a již výše zmíněný hrnek, měla jsem peníze akorát na mikrobus do Taby. A ve finále jsem musela ještě těžce smlouvat, aby mě vůbec vzal.

Všechno jsem to měla pěkně vypočítané. V kolik hodin odjedu z Káhiry, kdy budu v Suezu a v kolik hodin překročím hranice zpět do Izraele. Ale osud si se mnou ještě jednou pěkně zahrál....

Do Suezu jsem se dostala kolem desáté hodiny dopolední bez větších problémů. Jaké štěstí, že jsem měla vnímavého řidiče, který mě pozval na koshari. Už jsem hladem ani neviděla. Ale jelikož jsem poslední dny jedla opravdu velmi střídmě, jedna porce mi na zahnání hladu absolutně nestačila. Jen mi po ní přestalo kručet v břiše. Seděla jsem na sluníčku a spolu s řidičem jsme čekali na další pasažéry. Přišli dva lidé, potom čtyři, pak zase dva a řidič říkal, že za půl hodiny pojedeme. Jenže z půl hodiny byly hodiny dvě. Takže odešel jeden člověk, druhý...pátý...osmý... a nakonec jsem zůstala opět sama. Když bylo 8h večer, řidič mi s klidným hlasem oznámil, že vzhledem k faktu že jsem sama, nikam nepojede. Ať někde přespím a přijdu zítra. Nebo že bych mohla jet třeba do Dahabu nebo Sharm El Sheiku, kam

nějací pasažéři jedou. Tentokrát ale trpělivost došla mě. Zřejmě ovlivněná hladem a žízní, začala jsem na něj strašlivě řvát. Řidič překvapeně zíral a v momentě, kdy řekl :“SORRY MADAM, NO ENGLISH“, přestala jsem se kontrolovat docela. Řvala jsem tak, že se kolem začali sbíhat ostatní řidiči, a uklidňovat mě. Přestala jsem až tehdy, když mi začal přeskakovat hlas. Nakonec jsme se za pomoci ostatních s řidičem dohodli, že počkáme ještě do půlnoci.

Po deváté přišel jeden pán. Víc než on samotný mě zaujal sendvič, který si rozbalil ihned po tom, co si sedl vedle mě. Zřejmě jsem na něj zírala tak upřeně, že mi půlku nabídl. Byla to pitta s trochu zapařeným zeleninovým salátem a celé vejce. Když viděl jak rychle jsem to do sebe hodila, dal mi ještě jeden. Hlad se trochu zklidnil a tak mě už ani nevytočilo, že jsme ještě o půl jedné byli v Suez, pak se jel řidič i s mikrobusem navečeřet domů a nakonec řídil stejně jeho bratr...

Den dvacátý druhý

Veselý přechod státních hranic, zpět, do ještě veselejšího Izraele

Cestu ze Suez, jsem strávila zase zabalená v dece. Na hraniční přechod jsem dojela někdy kolem čtvrté ráno, řidič mě vysadil u odbočky a zbytek jsem musela dojít. Nebylo to daleko, ale několik nocí jsem nespala a koordinace těla šla mimo mě. Proto jsem se potácela od jedné krajnice ke druhé, neustále jsem zívala a tekly mi slzy. Bylo mi jasné, že jednu z nejnáročnějších fází výpravy mám právě před sebou - přechod státních hranic a návrat zpět do Izraele. Mojí jedinou zbraní byla letenka z Tel Avivu, ne zrovna regulerně vydaná mezinárodní platební karta a znalost terénu.

Když jsem mījela egyptské úředníky, nejdřív si mysleli že jsem opilá. Ale když viděli z blízka moje kruhy pod očima, pochopili, že jsem opravdu nesmírně unavená. Dokonce mi prominuli i výstupní poplatek ze země. To mě potěšilo, protože bych ho zaplatila opravdu jen ztěží.

Úředníci na izraelské straně už nebyli tak milí. Nejdřív se mě ptali, z jaké země jedu, což mě vzhledem k faktu, že jsem státla na egyptsko-izraelské hranici, docela dost udivilo. Následovaly další otázky : jak jsem přijela, čím jsem přijela, kolik lidí jelo, kam dále pokračovali... Stav totální únavy byl dobrý v tom směru, že mi bylo všechno úplně jedno. Proto jsem začala hrát jejich hru. Povídala jsem, jaký měl mikrobuses barvu, jaké byly sedačky, co měl řidič na sobě za oblečení... Podobný výsledek mě čekal ještě při kontrole batohu a v boji o vízum. Úředníky zajímaly i takové věci, jako třeba proč jsem si v Egyptě koupila knížky, proč mám nabíječku na telefon v hrnku (i když jsem neustále opakovala, že kvůli nedostatku místa) a nebo proč jsem si nevzala náhradní pastu na zuby z Izraele, a místo toho si jí kupovala v Káhiře. Boj o vízum byl ještě horší, protože jsem musela nevěřící úřednice přesvědčit, že jsem v Izraeli nepracovala. Tvrdila jsem, že jsem cestovala, učila se hebrejštinu a lenošila u moře. Věděla jsem, že jednou mě do země pustit musí. Nic jsem neudělala, práci na černo mi nijak dokázat nemohli, měla jsem zpáteční letenku z Tel Avivu a na rovinu jsem jim řekla, že nejpozději za dva týdny letím domů. Když už mladší ze dvou přítomných úřednic držela razítko v ruce, najednou si všimla, že jsem byla v Jordánsku a že mi jeden štempl v pase chybí. Takže kolotoč výsledeků se rozjel nanovo. Marně jsem se snažila vysvětlit, že nedbalost úřednice, která mi zapomněla dát razítko při odjezdu z Izraele, není moje věc. Dokonce jsem byla podezírána, že jsem hranice přešla nelegálně, ačkoliv jordánské vstupní vízum a razítko jsem měla v pořádku. Nakonec jsem milé dámy striktně přerušila a řekla jsem jim, že mě zpovídají téměř tři hodiny. A že mám hlad. Takže bych si ráda udělala přestávku,

najedla se, odpočinula si a pak klidně můžeme pokračovat... To zabralo. Dostla jsem vízum na dva týdny a už si mě nikdo nevšímal. V momentě, kdy jsem nasedala do taxíku na izraelské straně hranice a vypasený taxikář s kippou na hlavě mě uvítal slovy “ Shalom chamuda, eyfo at roca ?“, věděla jsem, že moje cesta křížem krážem Egyptem právě skončila. Několik následujících dnů jsem strávila u Rudého moře a do Egypta jsem se opět jen zbožně dívala....

Co teď? Teď se těším na novou expedici, která bude pokračováním. Pokračováním v poznávání úžasných civilizací, které kdy na Zemi žily....

Další bude **EXPEDICE SÝRIE A IRÁN ....**

Konec